

ΓΕΡΑΚΙ

Ο Νέος 'Υπεράνθρωπος

Το Φοβερό Μυστικό

7

ΤΟ ΦΑΝΕΡΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

καὶ ρίχνει ματιές στο ρολόι του. Κάποιοι περιμένει πού βὲν φαίνεται...

Εἶναι ἓνα καλοκαιριάτικο μεσημέρι ἀπὸ τὰ πιὸ ζεστά τῆς Νέας Ὑόρκης, καὶ ἡ ἀσφαλτος τῶν μεγάλων δρόμων βγάζει φωτιές. Ὁ ἥλιος τοῦ ρουφλίζει τὴ γῆ καὶ μονάχα σὲ τοῦτο τὸ μεγάλο πάρκο ὑπάρχει μιὰ ἰδέα δροσιάς κάτω ἀπὸ τὴ σκιά τῶν δέντρων. Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ καρὼ σακκάκι βγάζει τὸ μαντῆλι του καὶ σκουπίζει τὸ μουσκεμένο ἀπὸ τὸν ἰδρώτα πρόσωπό του. Ὑστερα τὸ βλέμμα του καρφώνεται πάλι στοὺς δείχτες τοῦ ρολοιοῦ του. Ἀπογοήτευσί καὶ ἀπορία μαζί ζωγραφίζονται στὸ πρόσωπό του. Διπλώνει τὴν ἑφημερίδα καὶ προχωρεῖ πρὸς τὸ δρομάκι, ὅπου οἱ ἀκακίες σχηματίζουν μιὰ καταπράσινη σφίδα μὲ ἄσπρα τσαμπιὰ λουλουδιῶν πού μοσχοβολοῦν. Ὁ δρόμος αὐτὸς φέρνει πρὸς μιὰ ἀπὸ τὶς ἐξόδους τοῦ πάρκου. Καὶ εἶναι φανερό ὅτι πρὸς τὰ ἐκεῖ πηγαίνει ὁ ἄγνωστος...

Ὅμως ξαφνικὰ κάτι γίνεται καὶ τοῦ κόβει τὸ δρόμο. Μιὰ ριπὴ αὐτομάτου κομματιάζει τὴ γαλήνη τοῦ καλοκαιριάτικου μεσημεριοῦ. Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ σκληρὸ μαῦρο καπέλλο χοροπηδάει, ὕστερα φέρνει τὰ δυὸ χέρια του στὴν κοιλιά, ὅπου αἰσθάν-

Δυὸ ἄνθρωποι ἀλληλιεξοντώνονται γιὰ ἓνα παράξενο κουτάκι!

ΕΝΑΣ ἄνθρωπος μὲ σκληρὸ μαῦρο καπέλλο, πρὺ ἔχει ἑξαιρετικὰ στενὰ μπόρ, στέκεται ἀκουμπισμένος στὸν κορμὸ ἐνὸς δέντρου τοῦ πάρκου τῆς 42ας Λεωφόρου καὶ διαβάζει τὴν ἑφημερίδα του. Φοράει ἓνα καρὼ σακκάκι καὶ γκρί παντελόνι κι' ἓνα σφυσμένο φτηνὸ ποῦρο κρέμεται στὰ χεῖλή του. Διαβάζει καὶ κάθε τόσο ἀνασηκώνει τὰ μάτια καὶ κυττάζει πρὸς τὴ μεγάλη τεχνητὴ λίμνη, ὅπου ταξιθεύουν ὁμορφοὶ λευκοὶ κύκνοι. Εἶναι κάπως νευρικός

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧΜΕΣ 2.

νεται σαν να του καρφώθηκαν πυρωμένα καρφιά, προσπαθεί να φωνάξει, δαγκώνει τα χείλη. Τό σβυσμένο φτηνό πούρο φεύγει από το στόμα του. Διπλώνεται στα γόνατά του, αφήνοντας ένα βραχνό βογγητό. Την ίδια στιγμή μέσα από μια συστάδα ύψηλών θάμων βγαίνει ένας κοντόχοντρος άντρας με μια κατεβαστή ως τα φρύδια γκριζα ρεπουμπλικα και πλησιάζει τον πληγωμένο. Σκύβει και αρχίζει με γοργές κινήσεις να φάχνει τις τσέπες του. Σε λίγο ένα σατανικό χαμόγελο σχεδιάζεται στο πρόσωπό του. Βρήκε αυτό που ζητάει. Είναι ένα μικρό τετράγωνο μολυβένιο κουτάκι. Το ανοίγει και τα μάτια του καρφώνονται σ' ένα μικρό κομμάτι ενός παράξενου μετάλλου που άστράφτει.

— Έν τάξει!, λέει μέσα απ' τα δόντια του. Τό άφεντικό θά μείνη ευχαριστημένο όταν πάρη αυτό το πραγματάκι στα χέρια του.

Καθώς όμως έτοιμάζεται να φύγει, ο πληγωμένος που εξακολουθεί να βογγάει, κάνει μια απεγνωσμένη κίνηση. Άνακάθεται στα χώμα και ή σκοτεινή κάννη ενός πιστολιού σημαδεύει τη ράχη του αγνώστου που φεύγει. Τό χέρι του τρέμει και τα χαρακτηριστικά του προσώπου του συσπώνται. Όμως καταφέρνει να σημαδέψη και πιέζει τη σκανδάλη. Δυό γλώσσες φωτιάς και δυό σφαίρες φεύγουν από τό πιστόλι. Ή μια απ'

ούτ'ε πετυχαίνει στο σδέρκο τόν άνθρωπο που έχει γυρίσει τις πλάτες. Τό χτύπημα είναι καίριο. Άναπηδώνει σαν να τόν χτύπησε κεραυνός. Άφίνει μι'α βλαστήμια, γυρίζει και βάζει τό χέρι στην τσέπη. Μά δέν προφταίνει να κινή τίποτα περισσότερο. Παραπατάει σαν μεθυσμένος και πέφτει στη μέση του στενού δρομάκου, δυό βήματα μακριά από τόν άλλο που είναι κιόλας νεκρός.

Όλα τούτα έχουν γίνει με κινηματογραφική ταχύτητα και οι λιγοστοί άνθρωποι, που βρίσκονται αυτό τό καλοκαιριάτικο μεσημέρι στο πάρκο τής 42ας Λεωφόρου και άκουσαν τους πυροβολισμούς, σκορπίζουν σαν τρομαγμένα πουλιά, γιατί δέν ξέρουν τί ακριβώς συμβαίνει.

Μονάχα ένας τόσος δά πιασιρίκος, ένα μικρό άραπάκι, ό Τζιμ Γκάφος, που κάνει τόν περίπατό του εκεί κοντά, δέν φαίνεται να άνησυχή. Περπατάει τεμπέλικα και κάθε τόσο ρίχνει στο στόμα του κι' ένα κομμάτι σοκολάτα και μασουλάει με ευχαρίστησι. Οι πυροβολισμοί δέν τόν άνησυχούν. Κάτι τέτοια αυτός τά... γράφει στα παληά του τά παπούτσια!

— Τί κουτός που είναι ό κόσμος!, λέει μονολογώντας. Άκούονται μερικές πιστολιές και τρέχουν να κρυφτούν σαν τά ποντίκια. Και δέν πάει ό νους τους πώς μπορεί έδω κοντά να είναι κάποιος σκοπευτήριο και να υπάρ-

χουν μερικοί που μαθαίνουν σκοποβολή. Δεν ντρεπόμαστε λέω εγώ! Δεν ντρεπόμα..

Αλλά η φωνή του ξαφνικά κόβεται και τα μάτια του γουρλώνουν τρομαγμένα. Καθώς βαδίζει, έχει φτάσει στο δρόμο με τις άκακίες και πέφτει άπάνω στα δύο πτώματα.

—Φσσσσ!, κάνει. Έδω κά τι συμβαίνει. Ήρθε η ώρα να τὸ δάλης και σὺ στὰ πόδια, Γκάφα! Έμπρός μάρες! Δίνε του!

Ὁ Τζίμ Γκάφας ἀνακατεύεται με τὰ λίκουρα καὶ τὸν...τρώνε οἱ κόπτες!

ΚΑΘΩΣ έτοιμάζεται όμως να τρέξη, πέφτει τὸ μάτι του στὸ μικρὸ μολυβένιο κουτί, πὸν ἔχει ξεφύγει ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἑνὸς σκοτωμένου. Εἶναι μισάνοιχτο κι' ἔνα μικρὸ κομμάτι ἀπὸ μέταλλο ἀστράφτει στὸ ἐσωτερικὸ του. Σκύβει τὸ ἀρπάζει καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια...

— Θὰ τὸ πάω στὸν κύριο Μάκ, λέει καθὼς τρέχει. Αὐτὸς σίγουρα κατὶ θὰ ξέρη. Θὰ τοῦ τὸ δώσω κι' ἐκεῖνος πάλι θὰ μοῦ δώση μιὰ τόσοσο μεγάλη φέτα κέικ γιὰ τὸν κόπο μου.

Βγαίνει ἔξω ἀπ' τὸ πάρκο, μπαίνει στὴ μεγάλη λεωφόρο καὶ ξαφνικά, καθὼς περιμένει γιὰ νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ ἕνα πεζοδρόμιο στὸ ἄλλο, βλέπει νὰ στέκη μπροστὰ τοῦ ἑνα αὐτοκίνητο. Αἰσθάνεται κάποιον νὰ τὸν ἀρπάξῃ

ἀπὸ τὸ σῆρκο, νὰ τοῦ βουλώνει τὸ στόμα καὶ νὰ τὸν ρίχνῃ στὸ ὅμαξι πὸν ξεκινάει ἀμέσως.

— Μεγάλε Θεὲ τῶν νέγων!, ξεφωνίζει ὁ Γκάφας. Ἐλεος! Δὲν τοὺς σκότωσα ἐγώ...

— Σκασμός!, μουγγρίζει ἕνας ἄνθρωπος με τετράγωνο πρόσωπο πὸν κάθεται δίπλα του. Ἄν ξανανοίξης τὸ στόμα σου, θὰ σοῦ φυτέψω μιὰ σφαῖρα στὸ μαῦρο σου μούτρο καὶ θὰ πᾶς κατ' εὐθείαν στὸν παράδεισο τῶν ἀραπάκιδων.

—Κάποιο λάθος ἔχει γίνει κύριε!, διαμαρτύρεται ὁ Τζίμ. Δὲν εἶμαι ὁ δολοφόνος!

— Εἶπα σκασμός!, γρυλίζει ὁ ἄγνωστος. Βούλωσε τὸ στόμα σου!

Ὁ μικρὸς ἀραπάκος στριμώχνεται στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ καθίσματος καὶ τό... βουλώνει. Δὲ μπορεῖ νὰ κάνῃ διανοητικὰ.

«Ἄν δὲν πήγαινε ὁ νοῦς μου στὸ σκοτωμένο, σκέφτεται, δὲν θὰ τὴν πάθαινα. Θὰ εἶχα φύγει κι' ἐγὼ μαζί με τὸν ἄλλο κόσμον καὶ τώρα θὰ εἴμουν ἐντάξει. Καλὰ νὰ πάθω!...»

Τὸ αὐτοκίνητο σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ ἀφίνει πίσω του τοὺς κεντρικοὺς δρόμους τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ μπαίνει στὰ στενοσόκακα τοῦ Μπρούκλιν. Ἐξω ἀπὸ ἕνα φτωχόσπιτο σταματάει καὶ ὁ ἄνθρωπος με τὸ τετράγωνο πρόσωπο κατεβαίνει.

— "Άντε, κατέβα και σύ!, διατάζει τον άραπάκο.

Ο Τζίμ Γκάφας κατεβαίνει και κυττάζει γύρω του τρομαγμένος. Πιο εκεί μερικά παιδιά τσαλαβουτούν τα γυμνά βρεμμένα πόδια τους στις λάσπες και ξεφωνίζουν ξέγνοιαστα. Λίγο πιο πέρα παίζουν άλλα παιδιά κυνηγώντας το ένα το άλλο. "Αυ, τί ώραία είναι να παίξω κανείς και να μην έχη σκοτού-

Το άεροπλάνο άρχίζει τότε να πέφτη τυλιγμένο στις φλόγες...

ρες στο μυαλό μου, όπως αυτή την ώρα συμβαίνει με τον μικρό χαζό και λιχουδη άραπάκο!

Κάποιος τον σπρώχνει και βρίσκεται σε μια αύλη. "Υστερα ανεβαίνει μια ξύλινη σαραβαλιασμένη σκάλα. Τα σκαλοπάτια τρίζουν από το βάρος του ανθρώπου που έρχεται πίσω του. Στέκονται έξω από την πόρτα μιας κάμαρης.

— "Άντε, άνοιξε, Φράνκη!, φωνάζει ο άνδρας.

Η πόρτα άνοίγει και ο Τζίμ με μια καινούργια σπρωξιά περνάει το κατώφλι. Η πόρτα κλείνει πάλι με θρόντο πίσω του. Σ' αυτή την κάμαρη, που μυρίζει ύγρασία και μούχλα, επικρατεί ένα μισισκόταδο. Σε μια γωνιά όμως ο Γκάφας, όταν τα μάτια του συνηθίζουν στο σκοτάδι, βλέπει κάποιον άσπρομάλλη γέρο, που έχει καρφωμένο το βλέμμα άπάνω του και τον εξετάζει από την κορυφή ως τα νύχια.

— Ποιό είναι αυτό το παλιόπαιδο που μου κουβάλησες εδώ, Νόλαν; ρωτάει.

— Θα σου εξηγήσω άμέσως Φράνκη, λέει ο άλλος. Μά πρώτα πρέπει να μάθης πως ο Γούλυ σου άφησε χρώους. Είναι ξαπλωμένος με τη μούρη στο χώμα σ' ένα δρόμο του πάρκου. Τον καθάρισε ο λεγάμενος. Δηλαδή κι' αυτός δεν είναι καλύτερα. Βρίσκεται ξαπλωμένος ανάσκελα μισό μέτρο πιο πέρα από τον Γούλυ... Κοιμάται

καί, δὲν θὰ ξυπνήσῃ κι' ἀτομική δόμβα νὰ πέσῃ δίπλα του!

— Εἴσαστε ὅλοι ἡλίθιοι! λέει μὲ μιὰ φωνὴ πού μοιάζει, μὲ σφύριγμα φιδιού ὁ γέρος. Καὶ τὸ κουτί μὲ τὸ μέταλλο τί ἀπόγινε;

— Χμ! Τὸ κουτί εἶναι ἐν τάξει!, κάνει ὁ ἄλλος. Τῶχει στὴν τσέπη του τοῦτος ὁ πιτσιρίκος. Γι' αὐτὸ τὸν ἔφερα... Μπορεῖ νὰ τὸν χρειάζοσυνα. "Ὅταν ἄκουσε τοὺς πυροβολισμοὺς ἔτρεξα στὸ μέρος πού εἶχαμε συμφωνήσει νὰ παραμονεύῃ ὁ Γούλυ. Κι' ὅταν ἔφτασα, εἶδα τὴν ἀφεντιά του νὰ τσεπώνει τὸ κουτί καὶ νὰ τὸ βάξῃ στὰ πόδια...

— Φέρτο, λοιπόν, τί κάθεται;

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ τετράγωνο πρόσωπο πηγαίνει πρὸς τὸ μέρος τοῦ Τζίμ. Μὰ ὁ Γκάφας δὲν θέλει νὰ τοῦ πάρουν τὸ πράγμα αὐτό, πού γυαλίζει τόσο ὠραῖα καὶ πού τοῦ ἔχει κάνει τόση ἐντύπωσι. "Ἐχει ὑποσχεθῇ στὸν ἑαυτὸ του νὰ τὸ παραδοῇ στὸν μεγάλο φίλο του, τὸν Μὰκ Ντάνυ, καὶ θὰ κρατήσῃ τὴν ὑπόσχεσί του. Καθὼς βρίσκεται λοιπὸν κοντά, στὸ παράθυρο, καὶ βλέπει τὸν ἄλλον νὰ τὸν ζυγώνει δίνει ἕνα σόλτο καὶ τινάζεται πρὸς τὰ ἔξω, ἀρπάζεται ἀπὸ μερικά ἀπλωμένα ρούχα πού βρίσκονται στὴν αὐλή, πέφτει σὲ μιὰ σκάφη τῆς μπουγάδας, σηκώνεται, ξαναπέφτει, μὰ στὸ τέλος καταφέρνει νὰ

Δυὸ χέρια τὸν σπρώχνουν καὶ τὸν μπάζουν σ' ἕνα αὐτοκίνητο!

φτάσῃ στὴν ἐξώπορτα, τὴν ὥρα ἀκριβῶς πού ἀκούει βλαστήμιες καὶ τὴ σαραβαλισμένη σκόλα νὰ τρίξῃ ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ ἀνθρώπου πού τὸν κυνηγᾷ...

Βγαίνει στὸ δρόμο καὶ τρέχει σὰν σαῖτα. Μιὰ σφαῖρα σφυρίζει στ' αὐτιά του. Μπερδεύεται ἀνάμεσα στὰ παιδιὰ πού παίζουν, τρυπώνει σὲ μιὰ πάροδο, σαλτάρει

σ' ένα φορτηγό άμάξι που κουβαλάει ξυλεία και κρύβεται ανάμεσα στα σανίδια... Από τη θέσι αυτή, χωρίς να φαίνεται, βλέπει τον διώκτη του, που στέκεται στη μέση του δρόμου σαν χαμένος. Κυττάζει δεξιά κι' αριστερά και δε μπορεί να καταλάβη πώς έγινε καπνός αυτός ο μικρός άραπάκος, που κρατάει στην τσέπη του, χωρίς να το ξέρη, ένα πραγματικά φοβερό μυστικό...

‘Η φαντασία του Γκάφα σκοτώνει δεκαπέντε κακούργους!

ΥΣΤΕΡΑ από μιὰ ώρα ο χαλός άραπάκος μπαίνει μωσκεμένος στο σπίτι του Μάκ Ντάκ του πιό νεαρού αστυνομικού ρέπορτερ του «Νταϊηλυ Χέραλτ». Οί σαπουνάδες από τη σκάφη που έπεσε έχουν μεταβάλει το σάκκι και το παντελόνι του σε σφουγγαρόπανο. ‘Αλλά ο Τζίμ Γκάφας είναι υπερήφανος. Κατάφερε εκείνο που ήθελε κι' έχει τώρα στα χέρια του το μολυβένιο κουτί με το μέταλλο που βγάζει άστραπές...

‘Η κυρία Μάργκαρετ Ντάκ, ή ‘Ελληνίδα μητέρα του Μάκ, καθώς βλέπει σ' αυτά τα χάλια τον φίλο του γιου της, δε μπορεί να συγκρατήσει ένα χαμόγελο.

— Πάλι κάποια γκάφα θά κανες, Τζίμ!, τον μαλλώνει. Ποιος σε κατάντησε έτσι;

—Θα σάς τὰ πω! Θα σάς τὰ πω!, λέει αυτός. Μὰ πρέ-

πει πρώτα να δάλω κάτι στο στόμα μου! Ξελιγώθηκα.

— Φέρε του ένα κομμάτι κέικ, μητερούλα, λέει ο Μάκ στην κ. Μάργκαρετ και τις κλείνει το μάτι. ‘Αμα το φάη, θα συνέλθη και θα καταφέρη να πη καμμιὰ λέξι...

Πραγματικά, όταν δυο λεπτά αργότερα καταπίνει την πρώτη μπουκιά από το γλύκισμα που του πρόσφεραν, ο Τζίμ ξαναβρίσκει τη φωνή του.

— Τί έγινε λοιπόν Τζίμ, ρωτάει ο Μάκ.

‘Ο άραπάκος βγάζει από την τσέπη του και άφίνει το μολυβένιο κουτί άπάνω στο τραπέζι.

— Τί είναι αυτό; ρωτάει ο Μάκ.

— ‘Ανοιξέ το πρώτα κι' ύστερα θά σου πω...

‘Ο ρέπορτερ ανοίγει το κουτί και, καθώς βλέπει το κομμάτι του μετάλλου που άστραφτοκοπάει, ξαφνιάζεται.

— Αυτό είναι ούράνιο!, λέει. Που το βρήκες;

— ‘Ανάμεσα σε δυο πτώματα!, άπαντάει και φουσκώνει σά διάνος ο Γκάφας.

— Δέν καταλαβαίνω. Για εξήγησέ μου.

Και ο Γκάφας εξηγεί τὰ καθέκαστα με λεπτομέρειες. ‘Όταν φτάνει στην περιπέτειά του μέσα στο φτωχόσπιτο του Μπρούκλιν, βάζει και τό... άλατοπίπερο.

—Που λές, κύριε Μάκ, με βάζουν σ' ένα αυτόκινητο και με πάνε σ' ένα σπίτι του Μπρούκλιν. Με συνοδεύουν

τέσσερις με τὰ περίστροφα στο χέρι. Ένας εμπρός, ένας πίσω, ένας δεξιά κι' ένας αριστερά. Καί κάτι άγριάνθρωποι ως κεί πάνω, Θεέ μου! Νά τούς βλέπης καί ν' ανατριχιάσης. Άλλά εγώ... θράχος! Έχω στην τσέπη τὸ κουτί καί σχεδιάζω στὸ μυαλό μου τὴ μεγάλη επίθεσι! Μὲ βάζουν σὲ μιὰ κάμαρη καί βλέπω ἕνα γέρο μὲ άσπρα μαλλιά καί μαυρειδερό πρόσωπο νὰ μὲ κυττάζη σάν φίδι. «Φέρε τὸ κουτί!» μοῦ λέει. «Δὲν στὸ δίνω!» τοῦ λέω. «Γιατί δὲ μοῦ τὸ δίνεις;» μὲ ρωτάει. «Γιατί ἔτσι μοῦ ἀρέσει!» τοῦ ἀπαντάω. «Δόστε του καμμιὰ καρπαζιά τοῦ μικροῦ!» λέει. «Έγώ δὲν τρώω καρπαζιές!» τοῦ λέω. «Έμένα μὲ λένε Τζιμ Γκάφα καί δὲν πασαδίνουαι εὐκόλα!». Καί τότε, καθὼς ἔρχεται ἕνας ἀπάνω μου, ἀρχίζω τὴ γρονθοπατινάδα. Μιὰ γροθιά ἀπὸ ἐδῶ, μιὰ ἀπὸ κεί τοῦ ξεβιδῶνα τὴ μασέλα κοί τοῦ ἀσπάζω τὸ πιστόλι. «Απάνω τὰ χέρια ὅλοι!» Φωνάζω «Άλλοιὼς σᾶς σκοτώνω σὺν μῦνες!» Τότε μουντάρει ὁ δεῦτερος. Τοῦ ρίχνω στὸ ψάχνω. Έρχεται ὁ ἄλλος. τοῦ οἶχνω κι' αὐτοῦνοῦ. Κάνει επίθεσι ὁ ἄλλος τοῦ φυτεύω μιὰ σφαῖρα στὸ κούτελο. Μουντάρει ὁ ἄλλος, τοῦ ἀνοίγω δυὸ κουμπότρυπες στὴν καρδιά. Πάρτον κάτω κι' αὐτόν. Όσμᾶει ὁ ἄλλος, ὀρυάω κι' ἐγώ. Τοῦ ρίχνω, μοῦ ρίχνει, τὸν καθαρίζω κι' αὐτόν... Ὑστερα ξανα

Τὸ Γεράκι ἀρχίζει ξαφνικὰ μιὰ κεραυνοβόλο επίθεσι!

γεμίζω τὸ πιστόλι καί σαλτάρω πλάγια. Σημαδεύω. Μπαμ καί κάτω κι' αὐτός...

— Μὰ γιὰ στάσου! Γιὰ στάσου!, τὸν κόβει ὁ Τζιμ... Έσύ μοῦ εἶπες ὅτι ὅλοι κι' ὅλοι ἦταν τέσσερις ἐκεῖνοι ποὺ σὲ αἰχμαλωτίσανε. Μέχρι τὴ στιγμή ὅμως ἔχεις σκοτώσει καμμιὰ δεκαριά...

Ὁ Τζιμ ὁ Γκάφας ξύνει τὸ κεφάλι του μὲ ἀπορία.

— Καμμιά δεκαπεντοριά είπες;

—Ναί.

—Εί! Τόσοι θά ήτανε! Άλλὰ τώρα γιατί ζητάς, κύριε Μάκ, ψύλλους στ' άχυρα; Μιά φορά εγώ τους τὸ ἔσκασα καὶ νάμαι ἐδῶ πάλι κοντά σου μὲ τὸ πολύτιμο λάφυρο ἀπάνω στὸ τραπέζι...

—Εἶσαι ἐν τάξει, Τζίμι!, τοῦ λέει ὁ νεαρὸς ρέπορτερ

Ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος ἀρπάζει ἀπὸ τὸ πτερό τοῦ ἀεροπλάνου!

καὶ χαμογελάει. Θὰ φᾶς καὶ δευτέρη, φέτα γλυκὴ.

Ὁ Μίκι Ντάινι βγαίνει νυνῆς μέσα στὴ νυκτομένη πόλι.

ΟΙ ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΕΣ ἐφημερίδες στὴν πρώτη σελίδα τους δημοσιεύουν λεπτομέρειες γιὰ τὸν διπλὸ φόνο τοῦ πάρκου τῆς 42ας Λεωφόρου. Καὶ τὰ δυὸ πτώματα ἔχουν ἀναγνωρισθῇ ἀπὸ τὴν Ὑπηρεσία Σημάνσεως. Εἶναι κι' οἱ δυὸ ἄνθρωποι τοῦ ὑποκόσμου τῆς Νέας Ὑόρκης. Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ σκληρὸ καπέλλο ἔχει ἀπασχολήσει καὶ ἄλλοτε τὶς ἀστυνομικὲς ἀρχὲς μὲ διάφορα ὀνόματα. Εἶχε καταδικασθῇ ὡς ὑπόπτος κατασκοπείας πρὶν πέντε χρόνια καὶ βγήκε ἀπ' τὶς φυλακὲς τὸν περασμένο Ὀκτώβριο. Τὸ πραγματικὸ τοῦ ὀνομα εἶναι Νταίημς Σόρκετ. Ὁ ἄλλος μὲ τὴ γκρίζα σκούμπλικά λέγεται Γουίλυ Ντόρβαν. Ἦταν ἓνας ἄνθρωπος τοῦ σκοινιοῦ καὶ τοῦ παλουκιοῦ, ἱκανὸς γιὰ ὅλα. Ἐπαγγελματίας δολοφόνος ποὺ πληρωνόταν νὰ σκοτώνῃ.

Αὐτὰ ποὺ δημοσιεύουν οἱ ἐφημερίδες ὅμως δὲν δίνουν καμμιά ἐξήγησι τοῦ διπλοῦ ἐγκλήματος. Εἶναι φανερὸ πὼς οἱ δυὸ κακοποιοὶ ἀλληλοπυροβολήθηκαν μέσα στὸ πάρκο τῆς 42ας Λεωφόρου. Αὐτὸ προκύπτει ἀπὸ τὴν ἐξέτασι τῶν δύο ὄπλων ποὺ βρέθηκαν κοντὰ στὰ πτώματα, στὸ δρόμο μὲ τὶς ἀκακίες, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ξέρει τοὺς

λόγους. Οί δημοσιογράφοι κάνουν διάφορες υποθέσεις, καμιά όμως δεν φαίνεται να προσεγγίζει στην αλήθεια. Ένας μοναχά ξέρει τις όφορμες του φόνου. Ο νεαρός ρέπορτερ Μάκ Ντάνυ. Άλλά αυτός δε θιάζεται να γράψη το άρθρο του. Είναι μερικές έβδομαδες που περιμένει. Θα περιμένη λίγο ακόμα να ξεδιαλύνη το μυστήριο και τότε θ' αποκαλύψη το φοβερο μυστικό, που άπειλεί να καταστρέψη ολόκληρη τη Νέα Υόρκη και να μεταβάλη σ' ένα σωρό από έρείπια τις μεγάλες πυκνοκατοικημένες περιοχές και τους ούρανοξύστες τους!

Ο Τζιμ ό Γκάφας, ό μικρός χαζός και λιχούδης άραπάκος, που έργάζεται ως κλητήρας στο Νταινλν Χέραλντ και που ό Μάκ τον έχει υπό την προστασία του, του έδωσε σήμερα έναν ακόμη κρίκο από την άλυσίδα. Το μολυβένιο κουτί με το ούράνιο. Είναι ένα ακόμα βήμα προς τη λύση τοι αινίγματος.

Πρέπει λοιπόν να κάνη μιάν έξακρίβωσι ό Μάκ. Κουβεντιάζει κάμποσην ώρα με τον Τζιμ και κατατοπίζεται σ' όλες τις λεπτομέρειες που του νοειάζονται. Μαθαίνει, πρώτα - πρώτα, την άκριβή διεύθυνσι του σπιτιού όπου οδηγήθηκε αίχμάλωτος ό μικρός άραπάκος κι από όπου κατάφερε να δραπετεύση. Ση μειώνει τα χαρακτηριστικά του ανθρώπου με την τραγιάσκα, που ό Τζιμ άκουσε να

Ο γκόγκστερ άρπάζει τον Μάκ και τον κουβαλάει στ' αυτοκίνητο...

τον ονομάζουν Νόλαν, και τα τα χαρακτηριστικά του άσπρομάλλη γέρου, που λέγεται Φράνκη και που φαίνεται πώς παίζει ένα κάπως πιο σημαντικό ρόλο από τους άλλους στην ιστορία αυτή. Ο Φράνκη δεν είναι άγνωστος.

Κοντεύει να δύση ό ήλιος όταν ξεκινάει. Επίτηδες άφησε να περάση ή ώρα, γιατί θέλει να φτάση κάπως σκο-

τεινὰ στὴ συνοικία, ὅπου βρίσκεται τὸ φτωχόσπιτο τοῦ ασπρομάλλη κακοποιοῦ. Στὰ στενοσόκακα τοῦ Μπρούκλιν κυκλοφοροῦν ἕνα σωρὸ ἐργατικοὶ ἄνθρωποι. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἦρθε νὰ στήσῃ τὴ φυλιά του ὁ Φράνκη. Γιατὶ ἐδῶ, φυσικά, δὲν τὸ φαντάζεται πὼς μπορεῖ νὰ τὸν ἀναζητήσῃ ἡ ἀστυνομία. Οἱ ἄνδρες τῆς Ἐφ Μπὶ Ἀϊ, ποὺ προσπαθοῦν μῆνες τώρα ν' ἀνακαλύψουν τὰ ἴχνη του, ψάχνουν στὶς ἀριστοκρατικές γειτονιὲς καὶ τὰ γραφικὰ προάστεια. Ὁ Φράνκη δὲν καταδέχτηκε ποτὲ τὶς φτωχογειτονιὲς τοῦ Μπρούκλιν...

Τώρα ὅμως τὰ πράγματα ἔχουν ἀλλάξει. Ὁ Μὰκ ξέρεי ποὺ πάει. Περπατᾷ κάμποσιν ὥρα στοὺς στενοὺς δρόμους καὶ ἔχει πιά πέσει τὸ θράδυ, ὅταν φτάνει ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι ποὺ τοῦ ἔχει περιγράψει ὁ Τζίμ. Ἡ μεγάλη ξύλινη πόρτα, ξεθωριασμένη ἀπὸ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου, εἶναι μισάνοιχτη. Ὁ Μὰκ κυττάει γύρω του. Ἡ γειτονία εἶναι σχεδὸν ἔρημη. Σπρώχνει τὴν πόρτα καὶ περνάει στὴν αὐλή. Πρὶν προχωρήσῃ περισσότερο κοντοστέκεται. Κανένας θόρυβος. Ὅμως ἐκεῖ δεξιά ὑπάρχει μιὰ ξύλινη σκάλα ποὺ φέρνει σ' ἕνα ἐτοιμόρροπο χαγιάτι ἀπ' ὅπου βγαίνει λίγο φῶς. Εἶναι ἀκριβῶς ὅπως τοῦ τὰ εἶπε ὁ μικρὸς ἀραπάκος φίλος του. Ἐκεῖ πάνω πρέπει νὰ εἶναι τὸ δωμάτιο τοῦ Φράνκη.

Κάνει μερικὰ ἀκόμη βήμα-

τα. Καθὼς πατάει τὸ πρῶτο σκαλί, ἀκούει ὁμιλίες. Κάποιοι κουβεντιάσουν στὴν κορυφὴ τῆς σκάλας. Ὁ Μὰκ γλυστράει ἀθόρυβα πρὸς τὰ πίσω καὶ κρυβεται, στὴν κώχη μιᾶς πόρτας. Εἶναι δυὸ μεγαλοσωμοὶ ἄντρες ποὺ κατεβαίνουν καὶ κουβεντιάσουν. Ἀκούει τί λένε. Ἡ κουβέντα τους τὸν ἐνδιαφέρει.

—Ὁ γέρος ἔβαλε τὴν οὐρὰ στὰ σκέλια, λέει ὁ ἕνας, καὶ τῷστριψε γιατί φοβήθηκε λέει πὼς ὁ πισσιρικός θὰ πηγαινε στὴν ἀστυνομία νὰ πῇ τὰ καθέκαστα.

—Ἀνέκαθεν ὁ Φράνκη ἦταν φοβιτσιάρης, λέει ὁ ἄλλος. Κι' ἂν ἄφησε γιὰ μερικές μέρες τὸν πύργο του, ἦταν γιατί τὸν παραξόρισε ἡ ἀστυνομία. Ἦθελε ὅμως νὰ ναι καὶ κοντὰ στὴ δουλειά. Λογάριαζε πὼς ὁ Ντόρβαν θὰ τὰ κατὰφερνε κι' ὅταν ἐπαίμνε τὸ μέταλλο στὰ χέρια του ὅλα θὰ πῆγαιναν καλά...

—Ὅσο γι' αὐτό, ναί. Ὁ γέρος εἶναι ἀνοιχτοχέρης. Πόσο θὰ θυμώσῃ ὁ μὲς ὁ ἄλλο ἀφεντικό. Ὁ Μεγάλος...

—Τί σὲ νοιάζει; Μ' αὐτὸν θὰ τὰ βάλῃ. Ὁ Φράνκη θ' ἀκούσῃ τὶς γκρίνιες τοῦ Κουλοχέρη. Ἐμᾶς εὐτυχῶς μᾶς κρατᾷ σὲ ἀπόστασι. Κι' ἐτσι...

Περνοῦν μπροστὰ ἀπὸ τὸν Μὰκ καὶ προχωροῦν πρὸς τὴν ἐξώπορτα χωρὶς νὰ τὸν δοῦν. Ὅταν βγαίνουν στὸ δρόμο καὶ ἀκούει τὰ βήματά τους ν' ἀπομακρύνονται, ἀφίνει τὴν κρυψὼνα του. Τὸ φῶς ὑπάρ-

χει πάντα στο παράθυρο. Πλησιάζει πάλι προς τη σκάλα και αρχίζει ν' ανεβαίνει όσο γίνεται πιο αθόρυβα. 'Απ' τīs κουβέντες που ακούει ξέρει τώρα πώς ο άσπρομάλλης Φράνκη δεν είναι το μοναδικό άφεντικό. 'Υπάρχει στη μέση ο Μεγάλος. Στο νου του έρχονται μερικά όνόματα. Μά' έχει καιρό νά σκεφτή. Προς το παρόν τον ενδιαφέρει αυτή ή κάμαρα που έμενε ο γέρος. Τα σκαλιά τρίζουν καθώς ανεβαίνει και κάθε τόσο σταματάει. 'Επί τέλους τὰ καταφέρνει νά φτάση στην κορυφή. Περνάει σ' ένα στενό διάδρομο και βρίσκεται μπροστά στην πόρτα. 'Από τīs χαρμάδες της έρχεται φως. Σκύβει και βάζει το μάτι του στην κλειδαρότρυπα. Δεν υπάρχει μέσα κανείς. Μά' τότε γιατί άφησαν αναμμένο το φως; 'Η πόρτα είναι κλειστή. Την έχουν κλειδώσει. 'Αλλά ο Μάκ έχει πάντα ένα μικρό εργαλείο στην τσέπη του, μπροστά στο όποιο δεν άντχει κι' ή πιο δύσκολη κλειδαριά... Με δυο έλαφρές κινήσεις ή πόρτα ένοίγει. 'Ολα μέσα σέ τούτο το δωμάτιο είναι άκατάστατα. 'Ενα κρεβάτι ξέστρωτο, μερικά φλυτζάνια με ύπολείματα καφέ, ένα τασάκι γεμάτο άποτσιγάρα και χαρτιά έδω κι' εκεί σκισμένα και πεταμένα στο πάτωμα. 'Ολα δείχνουν πώς τούτη ή κάμαρη έγκαταλείφθηκε διαστικά από τον ένοικό της.

Σ' ένα τραπέζι υπάρχει

κάτι που τραβάει ιδιαίτερα την προσοχή του. Είναι ένα κομμένο φύλλο από γεωγραφικό άτλαντα. Το παίρνει στα χέρια και ρίχνει μιá διαστική ματιά. 'Ενα χαμόγελο ανθίζει στα χείλη του.

—Χμ! 'Ενας χάρτης της Ουτάχης, λέει. Κι' έχουν σημαδεμένο το Κανάμπ. Δέ γελάστηκα. Είναι αυτό που είχα πάντα στο νου μου. Βρισκόμαστε λοιπόν σέ καλό δρόμο.

Διπλώνει το φύλλο του άτλαντα και το ρίχνει στην τσέπη του. Θα του χρειαστή αυτός ο χάρτης πολύ σύντομα. Τώρα αρχίζει νά ψάχνη παντού. 'Ανοίγει τὰ συρτάρια, ψάχνει την ύτουλάπα, άνασκηώνει το στρώμα του κρεβατιού. Κάτι ζητάει ο Μάκ Ντάνυ, μά δεν το βρίσκει. Κι' όμως είναι σχεδόν βέβαιος ότι έδω μέσα, σ' αυτήν την κάμαρη που έμενε ο Φράνκη, πρέπει νά βρίσκεται. 'Εχει σκύψει τώρα στο πάτωμα και μαζεύει μερικά από τὰ σκισμένα χαρτιά. Δεν έχουν καμμιά αξία. Σε μιá έφημερίδα μονάχα παλιός ήμερομηνίας βλέπει στη στήλη των μικρών άγγελιών μερικές άράδες ύπογραμμισμένες με κόκκινο μολύδι. Διαβάζει. 'Εκ πρώτης όψεως δέ φαίνεται νά έχη ενδιαφέρον αυτή ή άγγελία. 'Ομως κρατάει την έφημερίδα. 'Οταν έπιστρέψη σπίτι του, θα ξαναδιαβάση το φαινομενικά άθωο αυτό κείμενο που μπορεί νά κρύβη κάτι σπουδαίο.

Καθώς όμως ψάχνει, κάποιος σπρώχνει ξαφνικά την πόρτα και μπαίνει στην καμαρη. Ο Μάκ, που έχει γυρισμένες τις πλάτες και προσπαθεί ν' ανοίξη ένα συρτάρι, ακούει μόλις την τελευταία στιγμή το θόρυβο και γυρίζει.

Ο Μάκ Ντάνν μάχεται ηρωικά και ξεκινάει για ένα ταξίδι.

ΕΝΑΣ άνδρας με τετράγωνο πρόσωπο στέκει μπροστά του και τον κυττάζει. Τον αναγνωρίζει άμέσως. Είναι ο άνθρωπος με την τραγιάσκα. Ο Νόλαμ! "Οπως του τον περιέγραψε ο Τζίμ, ο μικρός άραπάκος φίλος του. Αυτός που πριν λίγη ώρα με κάποιον άλλο κατέβαιναν τη σκάλα κουβεντιάροντας. Τα μάτια του, καθώς κυττάζουν τον Μάκ, βγάζουν άστραπές λύσσας.

—Χμ! Έχουμε μουσαφραίους απόψε στο φτωχικό μας!, λέει με βραχνή φωνή. Ο διάολος να με πάρη! Σήμερα έχω να κάνω όλο με μωρά! Το μεσημέρι με έναν πιτσιρίκο νέγρο που ξέρει να σαλτάρη σά μαϊμού από τα παράθυρα και απόψε το βράδυ με ένα άλλο μωρό! Έσένα όμως δε θα σε αφήσω να μου ξεφύγης.

Ο νεαρός ρέπορτερ καταλαβαίνει πως ο άνθρωπος που του μιλάει είναι μεθυμένος. Μιλάει και πρόχωρει προς το μέρος του. Τα χνώτα του βρωμούν κρασί.

—Για πές μου, λοιπόν, τι γυρεύεις σε τούτη την κάμαρη; ρωτάει.

—Αυτό είναι δική μου δουλειά, Νόλαμ!, του απαντάει ο Μάκ.

—Μπᾶ; Μπᾶ; Βλέπω πως γνωρίζομαστε κιόλας!, κάνει εκείνος παραξενεμένος και σουρώνει τα φρύδια. Πώς ξέρεις πως με λένε;

Το μυαλό του Μάκ δουλεύει γοργά. Θέλει να κερδίσει καιρό προσπαθώντας να βρῇ έναν τρόπο να βγῇ από ἐδῶ, μέσα.

—Σε είχα δῆ με κάτι σιδερένια βραχιόλια στα χέρια, του λέει. Στα είχανε περάσει οι αστυνομικοί, όταν έκανες τὸν παλληκαρά στις λοταρίες τῆς Κέπτον-Στρήτ. Εσύ μπορεί να μῆ με θυμάσαι.

Καί, καθώς μιλάει, άνασηκώνει τὴν καρέκλα που βρίσκεται μπροστά του και τὴν στέλνει στὸ κεφάλι τοῦ Νόλαμ. Ήταν μιὰ μελετημένη κίνησι που έγινε σβέλτα, με γρηγοράδα άστραπῆς. Μὰ ὁ άνθρωπος με τὸ τετράγωνο μούτρο εἶναι τὸ ἴδιο σβέλτος καὶ άνοιχτομάτης. Καταλαβαίνει τὸν κίνδυνο καὶ σαλτάρει πλάγια. Ἡ καρέκλα περνάει δίπλα ἀπ' τὸ αὐτί του, μὰ δὲν τὸν άγγίζει.

—Εἶσαι βλέπω καὶ λεβέντης!, μουγγρίζει ὁ Νόλαμ. Τώρα θὰ σε μάθω ἐγὼ πως φέρνονται οἱ παλληκαράδες.

Καὶ μουντάσει ἄγρια ἄπάνω στὸ παιδί. Μιὰ γροθιά του περνάει ξυστά πάνω ἀπὸ τὸ

κεφάλι του Μάκ. Ὁ νεαρός ρέπορτερ σκύβει καὶ ἀποφεύγει τὸ χτύπημα. Ὑστερα τινάζεται πίσω καὶ ἡ γροθιά του πηγαίνει καὶ καρφώνεται ἐνάμεσα στὸ δυὸ φρύδια τοῦ κοκούργου. Ἐκεῖνος βγάζει μιὰ κραυγὴ πληγωμένου σκύλου καὶ βλαστημάει. Σφίγγει τὰ δόντια καὶ παρ' ὅλη τὴ ζάλη ποὺ ἔχει κρατιέται ὀρθίος καὶ σηκώνει τὸ χέρι. Τούτῃ τῇ φορᾷ ἡ βαρεὶὰ γροθιά του χτυπάει κατάστηθα τὸν Μάκ. Ὁ μικρὸς ἥρωάς μας γέρνει πρὸς τὰ πίσω καὶ κλονίζεται. Πρὶν προφτάσῃ νὰ ἀμυνθῇ, τὸ χέρι τοῦ Νόλαμ τὸν προφταίνει πάλι. Δέχεται ἕνα νέο χτύπημα στὸ κεφάλι καὶ ξαφνικὰ βλέπει ὅλα νὰ στριφογυρνᾶνε γύρω του σὰν μεθυσμένα... Χάνει τὶς αἰσθήσεις του καὶ κυλιέται στὸ πάτωμα.

—Τώρα εἶσαι ἐν τάξει, φίλε!, λέει καὶ σκουπίζει μετὴν ἀνάποδη τοῦ χεριοῦ του τὸ ἰδρωμένο μούτρο του. Γιὰ νὰ δοῦμε τί θὰ πῆς τώρα τοῦ κυρίου Φρανκεν γι' αὐτὴ τὴν ἐπίσκεψι...

Τοῦ δίνει μιὰ κλωτσιὰ στὰ νεφρά, κλειδώνει τὴν πόρτα ὀφίνοντας μόνο τὸν λιποθυμισμένο Μάκ, βγαίνει ἔξω καὶ σὲ λίγο μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ φτωχόσπιτου στέκει ἕνα αὐτοκίνητο. Ἀνεβαίνει πάλι τὴν ξύλινη σκάλα, μπαίνει στὴν κάμαρη. Ὁ νεαρὸς ρέπορτερ εἶναι πάντα ξαπλωμένος καὶ ἀναίσθητος στὸ πάτωμα. Τὸν ἀνασηκώνει, τὸν φορτώνεται στοὺς ὤμους του

καὶ κατεβαίνει στὴν αὐλή. Περνάει τὴν ἐξώπορτα, τὸν ρίχνει μέσα στ' ἀμάξι καὶ κάθεται δίπλα του.

—Ἄντε, Τζάκ!, λέει στὸ σωφέρ. Πάτα τὸ γκάζι νὰ φτάσουμε μιὰ ὥρα νωρίτερα στὸν πύργο. Ὁ γέρος θὰ ξαφνιασθῇ ποὺ θὰ τοῦ πάω αὐτὸ τὸ πεσκέσι...

Τὸ θρυλικὸ Γεράκι, ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος, ζάνει τὴν ἐμφάνισί του

Ο ΤΑΝ συνέρχεται, ὁ Μάκ Ντάνυ αἰσθάνεται πὼς ταξιδεύει σ' ἕναν ἀνώμαλο δρόμο, σωριασμένος μέσα σ' ἕνα αὐτοκίνητο. Ἀνοίγει τὰ μάτια του καὶ τὰ κλείνει ἀμέσως, γιὰτὶ βλέπει τὸν κοκούργο ποὺ τὸν συνοδεύει νὰ γυρίζῃ πρὸς τὸ μέρος του. Προσποιεῖται λοιπὸν ὁ Μάκ τὸν λιποθυμισμένο, γιὰτὶ τοῦ χρειάζεται μιὰ μικρὴ πίστωση χρόνου νὰ τακτοποιήσῃ μερικὰ πράγματα στὸ μυαλό του. Νοιώθει ἀκόμα μιὰ ἐλαφρὰ ζάλη ἀπὸ τὰ χτυπήματα ποὺ δέχτηκε. Ὁ νοῦς του ὁμως δουλεύει πάλι γοργὰ καὶ καταστρώνει ἕνα καινούργιο σχέδιο. Ἔτσι, καθὼς εἶναι πεσμένος στὸ πάτωμα τοῦ αὐτοκινήτου, σαλεύει ἐλαφρὰ καὶ τὸ ἄριστερό του χέρι ἀνταμώνει τὰ δάχτυλα τοῦ δεξιοῦ. Ἐν τάξει! Τὸ δαχτυλίδι εἶναι στὴ θέσι του καὶ τὸ θρυλικὸ Γεράκι θὰ μὴ συντομα σὲ δράσι.

Ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμή στὴν ἄλλη μπορεῖ νὰ φέρῃ στὸ στό-

μα την μπλε πέτρα με τὸ θαυματοουργὸ ὑγρὸ, νὰ γίνη Ὑπεράνθρωπος, νὰ τιναχθῇ ὀρθὸς καὶ νὰ δράσῃ, ὅπως ξέρει μονάχα τὸ Γεράκι νὰ δρά, κεραυνοβόλα καὶ ἀποτελεσματικά, συντρίβοντας κάθε ἀντίστασι! Ὅμως πρὸς τὸ παρὸν πρέπει νὰ ὑποκρίνεται γι' ὑπάρχει λόγος γι' αὐτό.

Ὁ Νόλαμ τὸν πηγαίνει στὸν ἀσπρομάλλη φράνκη. Ὅσο ζαλισμένος κι' ἂν ἦταν ἀπ' τὰ χτυπήματα ποὺ δέχτηκε, στ' αὐτιά του ἔφταναν ὅμως τὰ λόγια τοῦ κακούργου πρὸς τὸν σωφῆρ: «Πάτα τὸ γκάζι νὰ φτάσουμε μιὰ ὥρα νωρίτερα στὸν πύργο!» Τούτος ὁ πύργος λοιπὸν ἐνδιαφέρει πρὸ πολλοῦ ἀπ' ὅλα αὐτῇ τῇ στιγμῇ τὸν Μάκ Ντάνυ. Ὁ ἴδιος ὁ συμμορίτης, χωρὶς φυσικὰ νὰ τὸ φαντάζεται, τὸν ἔβαζε στὰ ἵχνη τῆς συμμορίας.

—Τί ἔγινε μὲ κείνο τὸ μωρὸ ποὺ ἔχεις στὰ πόδια σου; ρωτᾷ ὁ σωφῆρ.

—Κοιμᾶται ἀκόμα, ζαλισμένο ἀπ' τὶς γροθιές ποὺ ἔφαγε!, καγχάζει ὁ Νόλαμ. Κοιμᾶται καὶ βλέπει ὄνειρα γλυκά!

—Σὲ πέντε λεπτὰ φτάνουμε, λέει ὁ σωφῆρ. Ξύπνα τον μὲ μερικὲς κλωτσιές νὰ συνέλθῃ, νὰ εἶναι ἑτοιμος. Δὲν μᾶς χρειάζονται χασομέρια.

Ὁ Μάκ Ντάνυ ἀκούει. Ἐφτασε λοιπὸν ἡ στιγμή. Καμώνεται πῶς τώρα μόλις συνέρχεται καὶ καθὼς κινεῖται κι' ἀνοίγει τὰ μάτια, φέρνει μὲ τρόπο τὸ δαχτυλίδι μὲ

τὴν μπλε πέτρα στὴν ἄκρη τῆς γλώσσας του.

—Χό! Χό! Καλὰ ξυπνητούρια!, κάνει ὁ Νόλαμ καὶ ἐγάζει τὸ περιστροφὸ του. Ἐλπίζω νὰ εἶσαι φρόνιμο μωρό... Διαφορετικὰ μιὰ-δυὸ σφαίρες καὶ ἡσυχάζεις γιὰ πάντα!

Ὁ Μάκ χαμογελάει. Τὸ θουματοουργὸ ὑγρὸ ἀρχίζει τὴν ἐνέργειά του. Νοιώθει τὰ μπράτσα του νὰ δένονται σὰν αἰσάλι, τὸ στήθος του νὰ φουσκῶνῃ ἀπὸ ἓνα πρωτοφανέρωτο θάρρος κι' ὁλόκληρο τὸ κομμάτι του νὰ τυλίγεται σ' ἓναν ἀόρατο θώρακα, ἄτρωτο ἀπ' τὶς σφαίρες. Μὲ μιὰν ἀπότομη κίνησι ἀνοίγει τὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου ποὺ τρέχει κι' ἀφίνει τὸν ἑαυτό του νὰ ριχθῇ στὸ κενό. Ἀκούει δυὸ σφαίρες νὰ σφυρίζουν στ' αὐτιά του καὶ παίρνει μερικές τοῦμπες στὸ ἔδαφος.

Ὅταν σηκώνεται τὸ σπῶρ κοστοῦμι του ἔχει χαθῇ καὶ τῇ θέσι του ἔχει πάρει μιὰ μπλε φόρμα ποὺ ἔχει κεντημένο στὸ στήθος ἓναν κεραυνό. Ἀπ' τοὺς ὤμους του κρέμεται μιὰ κόκκινη μπέρτα μὲ μαλακιὰτένια κρόσσια. Τὸ Γεράκι, ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος, ἀρίζει τὴ δρᾶσι του...

Τὸ αὐτοκίνητο σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ ἔχει σταματήσει κι' ὁ Νόλαμ, μὲ πράσινο ἀπὸ τὴ λύσσα μούτρο, σαλτάρει ἔξω καὶ προσπαθεῖ νὰ διακρίνῃ μέσα στὸ σκοτάδι τὸν μικρὸ αἰχμάλωτό του, ποὺ τόσο παρᾶξενά κατὰφερε νὰ γλυτώσῃ ἀνάμεσα ἀπ' τὰ χέρια του.

—Εἶσαι ἓνας θλάκας!, φωνάζει κι' ἡ φωνή του εἶναι βραχνή. Μὴ νομίζης πῶς θὰ τὰ καταφέρης νὰ γλυτώσης! "Ελα, παραδόσου, καί, μὰ τὸ Θεό, δὲν θὰ σὲ πειράξω.

Γυρίζει δεξιὰ καὶ ἀριστερά, μὰ δὲ βλέπει τίποτα.

—Θὰ μετρήσω ὥς τὸ τρία!, φωνάζει πάλι. "Αν δὲν ἔρθῃς νὰ παραδοθῇς, θὰ σοῦ ρίξω στὸ ψαχνό...

—"Εχασες, Νόλαμ!, ἀκούγεται μιὰ φωνὴ στὸ σκοτάδι.

Ὁ κακούργος ἀνασηκώνει τὸ κεφάλι. Γιατὶ αὐτὴ ἡ φωνὴ ἔρχεται ἀπὸ ψηλά. Καί, καθὼς ἀνασηκώνει τὸ κεφάλι, τὰ μάτια του ἀστράφτουν ἀπὸ ἔχθρα.

—Τὸ Γεράκι! Τὸ Γεράκι!, ἀφίνει μιὰ κραυγὴ.

Σηκώνει τὸ περίστροφό του καὶ πιέζει τὴν σκανδάλη. Ὁμως οἱ σφαῖρες δὲν ἐνοχλοῦν τὸν Νέο Ὑπεράνθρωπο, πού, πραγματοποιώντας μιὰ θεαματικὴ βουτιά πρὸς τὸ μέρος του, τινάζει καὶ προσγειώνει τὴ σιδερένια γροθιά του στὸ σαγόνι τοῦ Νόλαμ. Ὁ συμμορίτης νοιώθει σὰν νὰ τὸν χτύπησε κεραυνὸς καὶ πέφτει ἀνάσκελα οὐρλιάζοντας. Μὰ δὲ λείει ν' ἀφήσῃ τὸν ἀγῶνα. Σηκώνεται, τρεκλίζει καὶ σημαδεύει πάλι τὸ Γεράκι. Ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος αἰσθάνεται κάτι σὰν τσίμπημα καρφίτσας στὸν ὦμο καὶ μουντάρει πάλι ἀπάνω του. Αὐτὴ τῇ φορὰ ἔνα ἀστροπελέκι καρφώνεται στὸ στήθος τοῦ κακούργου.

Τινάζεται στὸν ἀέρα, ξεφωνίζει σὰν πληγωμένο θηρίο, παίρνει μιὰ βόλτα πάνω στὶς φτέρνες του καὶ τὸ κεφάλι του δροντάει σὰν σάπιο καρπούζι στὸν κορμὸ ἐνὸς δέντρου. Ὁ Νόλαμ δὲν θὰ θλάψῃ ἄλλῃ φορὰ ἄνθρωπο.

Τώρα εἶναι ἡ σειρὰ τοῦ σωφῆρ. Τὸ πάθημα τοῦ φίλου του δὲν τοῦ ἔκανε φαίνεται ἐντύπωση, γιατί ἔχει ἀφήσει τὸ αὐτοκίνητο κι' ἔρχεται ν' ἀντιμετωπίσῃ τὸ θρυλικὸ Γεράκι!

Κρατᾷ ἓνα αὐτόματο στὸ χέρι καὶ ρίχνει. Ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος στηλώνεται στὰ πόδια του καὶ μένει ἀσάλευτος. Οἱ σφαῖρες ἡ μιὰ μετὰ τὴν ἄλλῃ χτυποῦν τὸ στήθος του μὰ δὲν ἀγγίζουν τὸ κορμὶ του. Ὁ ἀόρατος θώρακας τὶς τινάζει μακριὰ καὶ πέφτουν στὸ χῶμα...

—Ἐσὺ πρέπει νάσαι ὁ σατανᾶς!, μουγγρίζει ὁ σωφῆρ πού δὲν μπορεῖ νὰ πιστέψῃ στὰ μάτια του. Ἐκτὸς ἂν βλέπω κανένα ὄνειρο.

—Ξύπνιος εἶσαι, φίλε!, τοῦ φωνάζει ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος. Μὰ σὲ λίγο ἡ βρώμικη ἀνάσα σου θὰ πάψῃ νὰ λερῶνῃ τὸν ἀέρα, πού ἀναπνέουν οἱ τίμιοι ἄνθρωποι.

Καὶ τὸ ἥρωϊκὸ παιδί, ὁ προστάτης τοῦ δικαίου καὶ ἀμείλικτος διώκτης τοῦ ἐγκλήματος, κάνει ἓνα βῆμα, φουχτιάξῃ τὸ χέρι πού κρατᾷ τὸ ὄπλο, τὸ συντρίβει καὶ ἡ δεξιὰ του γροθιά πέ-

φτει ανάμεσα στα δυο φρύδια του σωφέρ.

—Καλό ταξίδι στην κόλασι, φίλε!, του λέει το Γεράκι καθώς τον βλέπει να πέφτη μουγγρίζοντας. Σε λίγς

Ένω το Γεράκι απογειώνεται, μία τρομακτική έκρηξις άντηχεί!

θαρρή να σου κάνη συντροφιά
ζλάκερη ή παρέα σου...

Καί, τώρα πού έχει ελεύθερα τὰ χέρια του, ο Νέος Υπεράνθρωπος μπορεί να ρίξη μία ματιά γύρω και να δῇ

πού βρίσκεται. Τὸ αὐτοκίνητο εἶναι σταματημένο μερικά μέτρα πιὸ ἐκεῖ. Βρίσκεται σ' ἓνα ἀνηφορικό στενὸ ἀνώμαλο δρόμο. Ἡ θέσι του δείχνει πὼς ἀνηφόριζε τὴ στιγμή πού ὁ Μάκ ἔφερε τὴ μπλε πέτρα τοῦ δαχτυλιδιοῦ στὸ στόμα κι' ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ τινάχτηκε στὸ κενό. Πρὸς τὰ ἐκεῖ λοιπόν, πρὸς τὸν ἀνήφορο, πρέπει νὰ βρίσκεται ὁ πύργος, ὅπου ἔχει στήσει τὴ φωλιά του ὁ ἀσπρομάλλης Φράνκη.

Τὸ Γεράκι ἀπογειώνεται καὶ ἀρχίζει νὰ ταξιδεύη πρὸς τὴν κορυφή τοῦ λόφου. Τὸ ἐλέμμα του, πού μπορεῖ νὰ διακρίνη μιὰ τρίχα ἀκόμα καὶ στὸ πιὸ πηχτὸ σκοτάδι, ψάχνει τώρα παντοῦ.

Ξαφνικά, στο πρόσωπό του σχεδιάζεται ἓνα χαμόγελο. Κατάλαβε. Ξέρι τώρα ποιὸς εἶναι ὁ περίφημος πύργος τοῦ Φράνκη. Ἐνα παλιὸ ἐγκαταλειμένο κάστρο, σαράντα μίλια ἔξω ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη, σὲ μιὰν ἀπόκρημνη πλαγιά. Ἐνα ἐρειπωμένο φρούριο, ἄχρηστο πιά σήμερα, σὲ μιὰ ἔρημη περιοχὴ πού κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ φανταστῇ ὅτι κρύβονται ἄνθρωποι πού σχεδιάζουν τὸ πιὸ ἀποτρόπαιο ἐγκλημα.

—Ἐπὶ τέλους, Φράνκη, σὲ βρίσκω!, λέει μέσα ἀπ' τὰ δόντια του ὁ Νέος Υπεράνθρωπος. Τώρα θὰ λυθῇ ἐπὶ τέλους ἡ γλώσσα σου...

Καὶ κατευθύνεται πρὸς τὸ φρούριο...

Ο Τζιμ Γκάφας ταξιδεύει δωρεάν και πιάνεται στο δύκανο

Ο ΤΖΙΜ ΓΚΑΦΑΣ την έκανε πάλι τή... γκάφας του! "Όταν έφυγε ο Μάκ Ντάνυ για τη φτωχογειτονιά του Μπρούκλιν, όπου λογάριζε ν' ανταμώση τον άνθρωπο που μήνες τώρα άναζητούσε ή άστυνομία, ο Τζιμ άρχισε... νά στενοχωριέται!

— "Έχεις κανένα κομμάτι κέικ, κυρία Μάργκαρετ; ρώτησε τη μητέρα του Μάκ που καθισμένη κοντά στο παράθυρο πλέκει ένα καινούργιο πουλόβερ για τὸ γυιό της. 'Αν έχης, θά με υποχρεώσης.

Η κυρία Ντάνυ τὸν κυττάζει με έκπληξη.

— Κι' άλλο κέικ, Τζιμ; Μά, Θεέ μου, θά καταστρέψης τὸ στομάχι σου. Μέχρι τὴ στιγμή έφαγες έφτά φέτες καὶ ζητάς κι' άλλο;

— Δέν έφαγα έφτά φέτες, κυρία Ντάνυ!, διαμαρτύρεται ὁ άραπάκος. Έφαγα μονόχα έξη καὶ μισή. Η τελευταία φέτα ήταν σαν τσιγαρόχαρτο. Δέν πιάνεται...

Η ὁμορφη Έλληνίδα, που έχει, ὅπως κι' ὁ γυιός της ὁ Μάκ, μιὰ τρομερή άδυναμία σ' αὐτὸ τὸ χαζὸ καὶ λιχουδικὸ άραπάκι, χαμογελάει.

— Δέν έχω άλλο κέικ, Τζιμ, τὸυ λέει. "Αν θέλεις ὁμως καμμιά κουταλιά κομπόστα, εύχαρίστως νά σοῦ δώσω... Θέλεις;

Ο Γκάφας άνοίγει τὸ στόμα καὶ γουρλώνει τὰ μάτια του.

— "Έκανες κομπόστα, κυρία Μάργκαρετ, καὶ δέν μοῦ τὸ εἶπες; ρωτάει κλαψιόρικα. "Αχ, θά λιγοθυμήσω... Φέρε! Φέρε!

Η κυρία Μάργκαρετ σηκώνεται,

Η γροθιά τὸυ Γερρακιῶ χτυπάει ὡς κεραυνὸς τὸν κακούργο!

νεται, βγαίνει ἀπὸ τὸ δωμάτιο καὶ ξαναγυρίζει μ' ἕνα βαθὺ πιάτο γεμάτο κομπόστα βερούκοκο.

— Μεγάλε Θεέ τῶν νέγων, τί εἶναι αὐτό; ξεφωνί-

ζει ο άραπάκος και τρέχουν τα σάλια του. Τί πράγμα είναι αυτό;

Και πέφτει με τα μούτρα στο πιάτο του. "Υστερα από λίγο όμως αρχίζει να χωνεύει την κομπόστα και ή ήρεξι του τραβάει... παγωτό!

— "Εφτασα!, λέει στην μητέρα του φίλου του. Θα πεταχτώ ως τη γωνιά του δρόμου. Τώρα μόλις θυμήθηκα ότι έχω ένα ραντεβού... "Εφτασα...

Κατεβαίνει τη σκάλα, βγαίνει στο δρόμο, πηγαίνει σ' ένα ζαχαροπλαστείο, αγοράζει πέντε παγωτά και αρχίζει να τα απολαμβάνει γλείφοντας την παγωμένη κρέμα με τη γλώσσα του...

— "Ααχ! "Ααχ! Τί ώραίο που είναι να τρώς παγωτό! 'Ο Θεός των νέγων σίγουρα θα έχη μια σειρά από ζαχαροπλατεία με παγωτά στον Παράδεισο! "Ααααχ! Θεούλη μου! Πάρε με κοντά σου να με ταΐζης παγωτά και κέικ!

Εκείνη όμως ακριβώς τη στιγμή μένει με κρεμασμένη τη γλώσσα έξω απ' το στόμα του. 'Ο αστυφύλακας της τροχιάς έχει σταματήσει μια σειρά από αυτοκίνητα για να περάσουν τα άλλα που έρχονται κάθετα προς τη μεγάλη λεωφόρο. 'Ο Τζίμ καταπίνει βιαστικά το τελευταίο παγωτό του και πλησιάζει ένα αυτοκίνητο. Ναι. Δε γελάστηκε. Πίσω από τα κλειστά τζάμια βλέπει κάποιον και ξαφνιάζεται.

— 'Ο γέρος!, λέει. 'Ο ασπρομάλλης γέρος του Μπρούκλιν που τον φώναζαν Φράνκη...

Το μικρό μυαλό του φουντώνει ξαφνικά και το ντεντεκτιδικό του...δαιμόνιο παίρνει φωτιά!

— Να μη με λένε Τζίμ Γκάφα, σκέπτεται, αν δεν τον παραδώσω χειροπόδαρα δεμένο στην αστυνομία!

Και κάνει να όρμηση προς το μέρος του σωφέρ. Μά δεν προφταίνει. 'Ο αστυφύλακας αφήνει πάλι ελεύθερο το δρόμο και τα άμαξια ξεκινούν με όρμη το ένα πίσω από το άλλο. 'Ο Τζίμ όμως δεν πνίγεται σε μια κουταλιά νερό! Δεν τον έπιασε εδώ τον Φράνκη; Θα τον πιάσει παρακάτω! Αλλά δεν πρέπει να χάση τα ίχνη του. Τρέχει λοιπόν και σκαρφαλώνει στο πίσω μέρος του αυτοκινήτου που φεύγει και τώρα είναι ήσυχος...

— Δεν θα μου ξεφύγη ο κακούργος!, λέει και βγάζει από την τσέπη του ένα κομμάτι σοκολάτα που έχει πάντοτε για ώρα...ανάγκης μαζί του και αρχίζει να μασουλάει. Τα μάτια σου σαραντατέσσερα, Τζίμ! Δεν πρέπει να σου ξεφύγη!...

Λογαριάζει, μόλις σταματήση κάπου το αυτοκίνητο, να τρέξη σ' έναν αστυφύλακα, να του μιλήση, να του δώση να καταλάβη ότι τούτος ο άσπρο μάλλης είναι επικίνδυνος άνθρωπος, να τον συλλάβουν.

— 'Ο κύριος Μάκ είπε ότι είναι ένας φοβερός και τρο-

μερὸς συμμορίτης! Λοιπὸν θὰ τὴν κάνω διάννα καὶ θὰ γίνω καὶ διάσημος... ντέτεκτιβ!

Ἀλλὰ τὸ αὐτοκίνητο δὲν σταματάει. Καὶ ὄχι μόνο αὐτό. Ἀπομακρύνεται ἀπὸ τοὺς κεντρικοὺς δρόμους καὶ θυγαίνει ἔξω ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη καὶ ἀρχίζει νὰ σκοτεινιάζῃ καὶ τὰ πράγματα...δὲν πάνε καλά...

—Σὰ νὰ... μού μυρίζεται πῶς ἔκανα κάποια κουταμάρα!, λέει ὁ Τζίμ. Τὸ αὐτοκίνητο παραπῆρε δρόμο, μπήκε σὲ ἔρημιες καὶ ἀρχίζει νὰ μού βρωμάῃ μπαρουτί! Βάλε τὸ χέρι Σου, Παναγία μου, γιατί θὰ μὲ ταραξουν στὴν καρπαζιά!

Περνάει κάμποση ὥρα ἀκόμα καὶ τὸ ἀμάξι τῶρα ἀνηφορίζει πρὸς τὴν πλαγιὰ ἐνὸς λόφου περνώντας ἀπὸ ἓνα ἐκνώμαλο δρόμο. Ὁ Γκάφας, καθὼς χοροπηδοῦν οἱ ρόδες στὶς λακούβες, ἀνατινάσσεται κάθε τόσο καὶ χίλιες φορές κινδυνεύει νὰ τσακιστῇ.

Ἐπὶ τέλους ὅμως, κάπου σταματάει. Ὁ ἀραπάκος, πρὶν ἀνοίξῃ ἡ πόρτα του, γλυστρᾷ ἀπὸ τὴ θέσι πού βρίσκεται καὶ τρυπώνει στὸ σκοτάδι. Εὐτυχῶς πού πρόφτασε, γιατί σχεδὸν ἀμέσως κατεβαίνει ὁ Φράνκη. Κάτι λέει στὸν σωφὲρ καὶ πηγαίνουν πρὸς τὸ πίσω μέρος τοῦ αὐτοκινήτου. Ἀνοίγουν μαζί τὴν μικρὴ ἀποθήκη του καὶ ὁ γέρος παίρνει στὰ χέρια του ἓνα μικρὸ δέμα. Ὑστερα ὁ ὁδηγὸς γυρίζει πάλι στὴ θέσι του καὶ ξεκινάει τὸ αὐτο-

κίνητο. Ὁ Τζίμ πού ἔχει μετανόησι τῶρα καὶ θέλει νὰ ξαναγυρίσῃ πάλι στὴ Νέα Ὑόρκη, σαλτάρει πίσω του.

Μὰ δὲν προφταίνει. Ἐνα σιδερένιο χέρι τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τ' αὐτί κι' ἓνα δυνατό γέλιο τὸν κάνει ν' ἀνατριχιάσῃ.

—Χό! Χό! Χό! Καλὰ τὸ μυρίστηκα ἐγὼ πῶς θὰ ἔχουμε ἀπὸψε μουσαφιρέους!, λέει ὁ Φράνκ καὶ τοῦ στρίβει τὸ αὐτί. Ἐλα μαζί μου νὰ κουβεντιάσουμε...

—Μπρρρ!, κάνει ὁ ἀραπάκος καὶ τρέμει. Σὰς παρα... Σὰς παρακαλῶ... Θὰ μού ξεκολλήσετε τὸ αὐτί! Ὡχ! Μεγάλε Θεὲ τῶν νέγρων, μὲ φάγανε! Βοήθεια!

—Σκασμός!, μουγγρίζει ὁ γέρος καὶ τὸν τραβάει μαζί του. Ἄν ξαναβγάλης μιὰ λέξι ἀπὸ τὸ στόμα σου, θὰ σοῦ στρίψω τὸ λαρύγγι, πιτσιρίκο! Ἄντε, προχώρα!

Θέλοντας καὶ μὴ, ὁ Γκάφας προχωρεῖ. Ὁ Φράνκη ἀνάβει ἓνα ἠλεκτρικὸ φανάρι καὶ φωτίζει τὸ σκοτεινὸ δρόμο. Περνοῦν ἀπὸ κάτι χαλάσματα κι' ἀρχίζουν νὰ κατεβαίνουν μιὰ πέτρινη σκάλα. Μιὰ βαρεῖα μυρωδιὰ ἀπὸ ὑγρασία καὶ μούχλα χτυπάει τὴ μύτη. Κατεβαίνουν κι' ὕστερα μπαίνουν σὲ μιὰ φαρδεῖα στοῦ. Ἐδῶ οἱ τοίχοι στάζουν ὑγρασία. Εἴκοσι μέτρα ὅμως πρὶ ἐκεῖ, ὅλα ἀλλάζουν ἀπότομα

και πολλές άλλες σύγχρονες ανέσεις. Μεγάλοι εξορυστήρες, που κινούνται με ηλεκτρικό ρεύμα, ανανεώνουν τον έρεα και ηλεκτρικά καλοριφέρ, τοποθετημένα εδώ κι εκεί, δίνουν μια γλυκειά θαλπωρή κι' εξαφανίζουν την ύγρασία...

Ο άσπρομόλλης κακούργος άφίνει το μικρό δέμα που κρατάει σ' ένα τραπέζι και γυρίζει στον Τζίμ. Μά ό άραπάκος δέν είναι εκεί. Ο Τζίμ έχει εξαφανιστή και δέν φαίνεται πουθενά...

—Είσαι ήλίθιος!, φωνάζει ό Φράνκη λυσσασμένος. Άπό εδώ μέσα δέ μπορείς νά φύγης πιά. Θα περιπλανηθής στις στοές και στο τέλος θα σε καταπιή κανένα φίδι. Σε πληροφορώ γιά νά τό ξέρης. Υπάρχει εδώ ένας πύθωνας που δέν άστειεύεται. Λοιπόν, άφησε τ' άστειά και ξαναγύρισε πίσω...

Άλλά δέν παίρνει καμμιά όπάντησι και πατάει ένα κουμπί. Ένας άντρας μπαίνει στην αίθουσα και ύποκλίνεται με σεβασμό.

—Κάποιο παλιόπαιδο, ένας μικρός νέγρος που τόν κουβάλησα εδώ, τρύπωσε κάπου και κρύβεται. Ψάξε νά τόν βρής, γιατί μου χρειάζεται.

Ο Νέος Υπεράνθρωπος συναντά ένα πελώριο τέρας

ΜΕΡΙΚΕΣ ώρες αργότερα τό Γεράκι, που όπως είδαμε κατάφερε νά γλυτώση

όπό τό χέρια του Νόλαμ, βρίσκεται πάνω όπό τό έρειπωμένο φρούριο και προσπαθεί νά κατατοπιστή. Άπό ψηλά διακρίνει την γκρεμισμένη είσοδο και προσγειώνεται. Κατεβαίνει κι' αυτός την πέτρινη σκάλα, περνάει μέσα από διάφορες σκοτεινές στοές και κάθε τόσο σταματάει, προσπαθώντας νά μαντέψη τό σωστό δρόμο. Το έσωτερικό του φρουρίου είναι ένας πραγματικός λαβύρινθος. Το Γεράκι πηγαίνει στα τυφλά και πολλές φορές, ενώ βαδίζει κάμποσην ώρα και νομίζει πως προχωρεί, βρίσκειται πάλι στο ίδιο σημείο από το όποιο ξεκίνησε...

—Εδώ πρέπει νά έχη κανείς τοπογραφικό χάρτη γιά νά προχωρήση, λέει με σφιχτά δόντια. Μά δέν πρόκειται ν' άπελπιστώ.

Και μπαίνει σ' ένα καινούργιο σκοτεινό διάδρομο. Περπατάει άθόρυβα άκουμπώντας στον τοίχο που είναι γεμάτος ύγρασία και μούχλα. Άπότομα όμως σταματάει. Ένας παράξενος θόρυβος φτάνει στ' αυτιά του. Έρχεται από κάπου εκεί κοντά, μά δέν μπορεί νά καθορίση από που ακριβώς. Η καρδιά του χτυπάει διαστικά. Περιμένει. Και τότε βλέπει από την άπέναντι στοά κάτι που σίγουρα δέν τό περιμένει...

Ένας τεράστιος πύθωνας, ένα από τό πιο φοβερά φίδια, σέρνεται πρds τό μέρος του, ανασηκώνοντας τό τρι-

γωνικό του κεφάλι. Δείχνει τα μεγάλα δόντια του, καθώς ανοίγοκλείνει το τεράστιο στόμα του, και τα μάτια του βγάζουν κίτρινες αστραπές. Ο Νέος Υπεράνθρωπος ξέρει πώς αυτού του είδους τα φίδια δεν είναι δηλητηριώδη. Έχουν όμως μιάν απερίγραπτη δύναμη, περισσότερη από κόμα κι' απ' τον βόα, κι' όταν τυλιχτούν γύρω από έναν άνθρωπο, δεν υπάρχει ελπίς σωτηρίας. Τον λυώνουν κυριολεκτικά. Τού τσακίζουν τα κόκκαλα και κατόπιν τον καταπίνουν ολόκερο. Τούτο το φίδι που έρχεται προς το μέρος του ξεπερνάει τα δεκαπέντε μέτρα!...

Το Γεράκι μένει ασάλευτο. Το κοφτερό σαν άτσάλι βλέμμα του διασταυρώνεται με τα παγωμένα κίτρινα μάτια του έρπετου. Είναι σαν δυο γίγαντες, που άναμετρούν τις δυνάμεις τους, πριν μπουν σ' ένα θανάσιμο άγώνα. Το Γεράκι σφίγγει τις γροθιές του.

Τότε όμως συμβαίνει κάτι έντελώς άπρόοπτο και ή θέσι του Νέου Υπεράνθρωπου γίνεται άπελπιστικά δύσκολη. Αισθάνεται κάτι σκληρό ν' άκουμπάη στο πλευρό του και μιά βραχνή φωνή διατάζει:

—Σήκωσε τα χέρια ψηλά και κάνε μερικά βήματα προς τα έμπρός! Προχώρα προς τὸ φίδι και προσευχήσου! Δεν σου μένουν παρά έλάχιστες στιγμές.

Το Γεράκι ξαφνιασμένο κάνει μιάν άπότομη στροφή.

Άκούγεται ένας πυροβολισμός. Μά ή σφαίρα του πιστολιού που είναι καρφωμένο στο νεφρό του τινάζεται πρὸς τα πίσω, σαν νά χτύπησε σ' ένα χοντρό και άδιαπέραστο καουτσούκ. Και σχεδόν άμέσως ή σιδερένια γροθιά του Νέου Υπεράνθρωπου βροντίζει σαν σφυρί που ζυγίζει χιλίες όκάδες στο βρώμικο μούτρο του ανθρώπου, που λίγες στιγμές νωρίτερα τον είχε ζυγώσει ύπουλα και τον είχε πυροβολήσει...

Εκείνος κλονίζεται, μά δεν πέφτει. Πετάει το πιστόλι και γαντζώνεται άπάνω του. Το Γεράκι νοιώθει δυο σιδερένιες τανάλιες νά τυλίγουν ή γύρω άπ' το λαιμό του. Τούτος ό αντίπαλος λοιπόν είναι περισσότερο χειροδύναμος άπό όσο φαίνεται. Άλλο δέν πρόκειται φυσικά νά τον άφήση νά νικήση. Κάνει ένα βήμα πίσω και τὰ χαλύβδινα μπράτσα του τεντώνονται πρὸς τὰ εμπρός. Όμως αὐτή ή κίνησι παρά λίγο νά του κοστίζει τή ζωή. Γιατί τὸ άπότομο τινάγμα τον κάνει νά χάση τήν ίσορροπία του, κάπου σκοντάφει και κυλιέται άγκαλιασμένος με τον κακούργο στο ύγρο λιθόστρωτο τής σκοτεινής στοάς...

Το βλέμμα του έντρομο καρφώνεται στον πύθωνα, που έχει πλησιάσει τώρα άρκετά και σέρνεται πρὸς τὸ μέρος του. Άνοιγοκλείνει τὸ στόμα και δείχνει τὰ δόντια του. Δεν ύπάρχουν παρά έλάχιστα δευτερόλεπτα στη διάθεσί

του. Και οι σιδερένιες τανά-
λεις έξακολουθούν πάντα να
είναι τυλιγμένες γύρω από
το λαιμό του...

Αυτή την πιο κρίσιμη στιγ-
μή της ζωής του, το Γεράκι
διπλώνει τα γόνατα και άρ-
χίζει να κινηθεί μεθοδικά και κε-
ραυνοβόλα τις γραβιές του.
Τα δάχτυλα που ζητούν να
τον στραγγαλίσουν χαλαρώ-
νουν. Έπειτα το Γεράκι ξε-
διπλώνει τα γόνατά του και
τα πόδια του σαν βολίδες τι-
νάζονται και θροντούν στο
στομάχι του αντιπάλου του...
Έκείνος θυάζει ένα μουγγρη-
τό και πέφτει ανάσκελα... Ο
Νέος Ύπεράνθρωπος βρίσκε-
ται τώρα όρθος και κλείνει
τα μάτια, γιατί δεν μπορεί
να βλέπει το θέαμα που ξετυ-
λίγεται μπροστά του. Το τε-
ράστιο έρπετο διπλώνεται με
αργές κινήσεις γύρω από το
κορμί του κακούργου και τα
σουβλερά του δόντια καρφώ-
νονται στο χοντρό του σθέρ-
κο. Άκούγεται μιὰ κραυγή
άπεγνωσμένη κι ένας θόρυ-
βος από κόκκαλα που σπά-
ζουν...

Ο Τζίμ Γκάφας κάνει
τόν πυγμάχο και... τοώ-
ει της χρονιάς του!

ΤΗΝ ΕΠΟΜΕΝΗ στιγμή
το Γεράκι κινείται πάλι
ελεύθερα. Τώρα μπαίνει σε
μιὰ καινούργια στοά που κα-
τηφορίζει χωρίς σκάλες στα
έγκατα του παλιού κάστρου.
Μια άμυδρη άκτίνα φωτός ξε-
φεύγει από κάπου. Προχωρεί
προς τα εκεί. Επί τέλους κα-

ταλαβαίνει πώς μπήκε στο
σωστό δρόμο. Πλησιάζει μιὰ
βαρειά σιδερένια πόρτα. Ά-
πό εδώ ξεφεύγει το φώς. Ά-
κούει όμιλίες. Κολλάει το
μάτι του στην κλειδαρότρυπα
και μονάχα που δεν... σωριά-
ζεται κάτω από την έκπληξη!
Βλέπει τον Τζίμ Γκάφα να
συμπλέκεται με τον Φράνκη!
Ο χαζός άροτιάκος στριφο-
γυρίζει τις γραβιές του μπρο-
στά στο στήθος και χοροπη-
δάει, τότε δεξιά τότε άριστε-
ρά σαν εκείνους τούς πυγ-
μάχους που αγωνίζονται στα
ρίγκ. Ο Φράνκη όμως έχει
μακρύτερα χέρια και του κα-
ταφέρνει γερά χτυπήματα.
Τη στιγμή αυτή μάλιστα ά-
κριβώς ο Τζίμ δέχεται μιὰ
γροθιά από τον άσπρομάλλη
συμμορίτη και τινάζεται ψη-
λά και παίρνει δυο τουμπες
στον άέρα...

—Νόμιζες ότι θα μου τό-
σριβες, άράπη!, μουγγρίζει
ο Φράνκη. Έτσι νόμιζες, άλ-
λά ύεν τα κατάφερες και σε
ψάρεωα πάλι! Τώρα θα συ-
θήσης φρόνιμα σαν άγγελος
να μου πής τί το έκανες ένε-
νο το κουτί με το μέταλλο
που άστραφτοκοπούσε...

Ο Νέος Ύπεράνθρωπος
κάνει μερικά βήματα πίσω.
Ύστερα παίρνοντας δρόμο
ρίχνεται άπάνω στη σιδερέ-
νια πόρτα με τεντωμένους ό-
λους τούς σιδερένιους μυώνες
του. Γίνεται κατι σα σεισμός
και ή πόρτα ξεφεύγει από τη
θέσι της και πέφτει με πά-
ταγο. Ανάμεσα στα σύννεφα
της σκόνης, που έχουν σηκω-

θῆ ἀπὸ τοὺς γκρεμισμένους τοίχους, τὸ θρυλικὸ Γεράκι περνάει μέσα στὴν κάμαρη καὶ ὁ Φράνκη βγάζει μιὰ κραυγὴ λύσσης:

—Ὁ Ὑπεράνθρωπος! Τὸ Γεράκι!

Ὁ Γκάφας, ποὺ εἶναι ζαλισμένος ἀπὸ τὶς γροθιὲς ποὺ ἔχει φάει κατὰ... τὸν ἀγῶνα πυγμαχίας, παραπατάει σὰ μεθυσμένος ἐδῶ κι' ἐκεῖ καὶ νομίζει πῶς ...βλέπει ὄνειρο!

—Μεγάλε Θεὲ τῶν νέγων, τραυλίζει. Τὰ μάτια μου ἀρχίζουνε νὰ βλέπουν φαντάσματα. Τό... τό... τό... Γεράκι!

Καί, καθὼς παραπατάει, πηγαίνει καὶ σωριάζεται ἀναίσθητος σὲ μιὰ γωνιά, πέφτοντας φαρδὺς - πλατὺς στὸ πάτωμα.

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ ὁ γερο-κακοῦργος ἔχει γονατίσει καί, μισοκρυμμένος πίσω ἀπὸ ἓνα βαρὺ σιδερένιο κιβώτιο ρίχνει, μ' ἓνα τόμιγκαν ἀπάνω στὸν Νέον Ὑπεράνθρωπο. Ἀπὸ τὴν κἀννη τοῦ ὅπλου βγαίνουν γλώσσες φωτιάς καὶ καυτὸ μολύβι. Μὰ ὁ προστάτης τοῦ Δικαίου χαμογελάει καὶ δὲν ἐνοχλεῖται. Πλησιάζει τὸν Φράνκη σὰν νὰ πηγαίνει περίπατο.

—Ἐλα, παπποῦ, ἄφησε τ' ἀστεία!, τοῦ φωνάζει. Πέταξε αὐτὸ τὸ παιχιδάκι ποὺ ἔχεις στὰ χέρια σου καὶ κάθισε νὰ κουβεντιάσουμε... Θέλω νὰ μάθω ποὺ εἶναι κρυμμένο τὸ οὐράνιο ποῦ μεταφέρατε ἀπὸ τὸ Κανάμπ τῆς Οὐτάχης! Ἄν μοῦ τὸ πῆς, θὰ σὲ

φιλέσω μ' ἓνα εἰσιτήριο γηροκομείου νὰ περάσης ἡσυχὰ τὶς μέρες ποὺ σοῦ μένουν. Ἄν ὄχι, θὰ σοῦ ἀνοίξω στὰ δυὸ τὸ κρανίον καὶ δὲν θὰ στενοχωρηθῶ πολὺ γι' αὐτό. Ἐνὰ κάθαρμα σὰν κι' ἐσένα λιγώτερο, θὰ εἶναι κέρδος γιὰ τοὺς τίμιους ἀνθρώπους!

—Μὴ πλησιάζεις!, οὐρλιάζει αὐτός. Τοῦτο τὸ σιδερένιο κιβώτιο εἶναι γεμᾶτο δυναμίτη! Μὲ μιὰ σφαῖρα ἀπάνω του τινάζονται ὅλα στὸν ἄέρα.

Τὸ θρυλικὸ Γεράκι χαμογελάει.

—Αὐτὸ δὲν θὰ τὸ κἀνης, Φράνκη!, λέει. Τὸ ξέρω πῶς ἀγαπᾷς τὴ ζωὴ σου.

Καὶ τὴν ἰδίαν στιγμὴ μ' ἓνα σάλτο πέφτει σὰ βολίδα ἀπάνω του κι' ἡ γροθιά του χτυπάει σὰν ἀστροπελέκι τὸ σαγόνι του. Ὁ γερο-κακοῦργος ἀνατρέπεται καὶ τὸ ὅπλο φεύγει ἀπ' τὰ χέρια του.

—Τώρα εἶσαι ἐν τάξει, Φράνκη!

Σκύβει κι' ἀνασηκώνει τὸ χέρι του. Μετράει τὸ σφυγμὸ του. Δὲν πέθανε. Θὰ λυπότανε πολὺ τὸ Γεράκι, ἂν πέθαινε αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὁ ἀσπρομάλλης κακοποιός, ποὺ εἶναι ὑπαρχηγὸς τῆς συμμορίας τῶν λεπτῶν τοῦ οὐρανίου. Τοῦ χρειάζεται. Πρέπει ν' ἀνοίξη τὸ στόμα του νὰ μιλήσῃ. Εἶναι μονάχα λιποθυμισμένος. Σὲ δέκα λεπτὰ τὸ πολὺ θὰ

Τὰ ρίχνει στο στόμα του Φράνκη και τὸν ὑποχρεώνει νὰ τὰ καταπιῇ. Αὐτὰ τὰ δυὸ ἀσήμαντα πραγματάκια θὰ κάνουν τὴ γλώσσα του νὰ λυθῇ. Εἶναι «άλας τοῦ αἰθυλίου», πού μονάχα σὲ ἐλάχιστες περιπτώσεις μέχρι τώρα ἔχει χρησιμοποιήσει, τὸ Γεράκι. Καὶ τούτῃ τῇ νύχτᾳ εἶναι πολὺ διασπαστικός. Πρέπει νὰ μάθῃ σύντομα ἐκείνο

Τὸ κορμί του στριφογυρίζει στὸν ἀέρα καὶ ἐκσφενδονίζεται μακριά!

πού τοῦ χρειάζεται: Τὸ φοβερὸ μυστικό!

Ἀκούει κάποιο θόρυβο. Γυρίζει ξαφνιασμένος. Χαμογελάει. Δὲν εἶναι κίνδυνος. Ὁ Τζίμ Γκάφας... συνέρχεται. Σηκώνεται καὶ κάνει μερικές κινήσεις σουηδικῆς γυμναστικῆς γιὰ νὰ ξεμουδιάσῃ ἀπὸ τὸ... ξύλο πού ἔφανε.

—Τζίμ! Πῶς βρέθηκες ἐδῶ; τὸν ρωτᾷ.

Ὁ ἀραπάκος γίνεται σοβαρός. Δείχνει τὸν Φράνκη πού εἶναι ξαπλωμένος ἀνσκελὰ στὸ πάτωμα.

—Δὲ βλέπεis;

—Τί;

—Δὲ βλέπεis πὺς τὸν κατάντησα; Τὸν ἔδωσα νὰ κα-
ουτ. Τοῦ ἔδωσα καὶ κατόλα-
βε. Τὸν τάραξα στὴ γροθιά!
Ὁχι, παίζουμε... Ἄλλη φο-
ρά, ἂν θέλῃ, δοκιμάζει νὰ τὰ
βάλῃ μαζί μου!

—Ἐσύ λοιπόν; κάνει μὲ
θαυμασμὸ τὸ Γεράκι. Ἐσί-
λοιπὸν τᾶκανες ὅλα αὐτά;

—Ἐγώ! Ἄμ' ποιά; Ἡ
Μαρία ἢ Πενταγιώτισσα; Ἐ-
γώ ὁ Τζίμ ὁ Γκάφας, μὲ τ'
ὄνομα!

Ἄλλὰ τὴν ἴδια στιγμή δί-
νει ἓνα σάλτο καὶ κρύνεται
πίσω ἀπ' τὸν Νεὸν Ὑπεράν-
θρωπο. Βλέπει τὸν Φράνκη
πού ἀρχίζει καὶ συνέρχεται.

—Θεοῦλή μου!, φωνάζει.
Κουνιέται, κύριε Μάκ! Δοῦ-
θαια. Μὲ φάγανε μπαμπέσι-
κα... Θὰ μὲ ταραξῇ στὶς γρο-
θιὲς πάλι.

—Καλά. Κάθησε ἤσυχά
τώρα καὶ μὴ φωνάζῃς. Κα-

νείς δε μπορεί να σε πειράξει όταν είμαι μπροστά εγώ!

‘Ο Φράνκη μιλάει, αποκαλύπτει την αλήθεια και καταστρέφει τα πάντα.

ΠΕΝΤΕ λεπτά αργότερα ο Φράνκη κάθεται σε μια καρέκλα. Απέναντί του κάθεται το Γεράκι και τον ανακρίνει. Πιο εκεί ο Τζιμ ο Γκάφας έχει αναποδογυρίσει τις τσέπες του και μασάει κάτι ψίχουλα από κέικ και σοκολάτα. Τώρα που βρίσκεται κοντά στο φίλο του δε φοβάται.

‘Ο ασπρομάλλης κακούργος αισθάνεται κάπως παράξενο. Δεν έχει πιά εκείνο το όργιο ύψος και απαντάει χωρίς δυσκολία σε ό,τι τον ρωτούν. Το «άλλας του αίθυλιου» έχει κάνει την ενέργειά του. ‘Η γλώσσα του έχει λυθή..

—Λοιπόν θά πάρουμε τα πράγματα απ’ την αρχή, του λέει ο Μάκ. Ξέρω πώς έτοιμάζετε μια βόμβα ουρανίου με καταστρεπτική δύναμη. Που βρίσκεται τώρα αυτή η βόμβα;

—‘Η βόμβα είναι..., είναι κάτω από τα πόδια μας, λέει αυτός. Βρίσκεται στα πόδια του κάστρου αυτού. Δεν είναι έντελως έτοιμη ακόμα. ‘Ο Μεγάλος έλεγε πώς σε μια εβδομάδα θα την τοποθετούσαμε μέσα σ’ ένα από τα άσπασερ του Έμποϊρ Στρίτ Ντιντιγκ, του ουανοξύστη με τα 102 πατώματα! ‘Η βόμβα είναι ώρολογιακή. Θα

‘Ο Μάκ Ντάνυ τραβιέται γοργά πίσω και κρύβεται...

την κουρδίζαμε και η έκρηξη θα γινόταν μια ώρισμένη ώρα. Όλα τα γύρω σε μια έκτινα πεντακόσια και παραπάνω μέτρα, θα γκρεμίζονταν. ‘Ο πανικός θ’ απλωνόταν στη Νέα Υόρκη και εμείς θα βρίσκαμε την ευκαιρία να σηκώσουμε ολόκληρο το θησαυροφυλάκιο της Κρατικής Τραπεζής. ‘Η δουλειά είναι καλή οργανωμένη. ‘Ο Μεγάλος έ-

χει κινητοποιήσει διακόσιους ανθρώπους γι' αυτή την ώρα. Είναι έτοιμα και τα δέκα φορτηγά αυτοκίνητα που θα μεταφέρουν τα σακκιά με τα δολλάρια και το χρυσάφι...

—Ποιός είναι ο Μεγάλος; ρωτάει ο Μάκ.

—Ο Κουλοχέρης.

—Το άλλο του όνομα;

—Δεν το ξέρω. Είναι εκδικητικός και αίμοδόρος. Δε λογαριάζει τίποτα μπροστά στο χρυσάφι. Έμένα θα μου έδινε να μοιραστώ με τ' άλλα παιδιά μονάχα το δέκα τοίς εκατό από τα κέρδη. Τα άλλα τα ήθελε για τον εαυτό του.

—Πού μπορώ να τον ανταμώσω;

—Ούτε αυτό το ξέρω. Κανείς δεν ξέρει πού μένει. Μονάχα με το τηλέφωνο δίνει διαταγές κι' οδηγίες σε μένα. Κι' εγώ τις δίνω στους άλλους.

Το Γεράκι τον κυττάζει λοξά.

—Δε μου λες την αλήθεια!

—Την αλήθεια σου λέω. Το μόνο που ξέρω είναι ότι τα ξημερώματα θα ξεκινήσει ο ίδιος για το Κανάμπ, να φέρει ούρανιο. Κατάφερε ν' ανακαλύψει σ' εκείνες τις έρημιες ένα μεγάλο κοίτασμα με ούρανιο.

—Από πού θα φύγει;

—Το αεροπλάνο του βρίσκεται προσγειωμένο σ' ένα μυστικό αεροδρόμιο, τρεις χιλιάδες μέτρα από εδώ, κοντά στα παλιά άνθρακωρυχεία του Στάρτον.

—Και κάτι άλλο ακόμα. Γιατί ο άνθρωπος σας σκότωσε χτες στο πάρκο της 42 Λεωφόρου κάποιον;

—Είχαμε μάθει πως κάποιος τον είχε στείλει με δείγμα ούρανιου απ' την Ουτάχη να το πουλήσει. Άλλα κι' εκείνος σκότωσε τον άνθρωπό μας. Έξάλλου, τούτο το κομμάτι το μέταλλο χρειαζότανε για ν' αποτελειώσουμε τη δόμβα. Άλλα κι' αυτό το χάσαμε μέσα από τα χέρια μας.

Ο Φράνκη ξαφνικά σωπαίνει. Το βλέμμα του καρφώνεται στο μέρος όπου βρίσκεται ο μικρός άραπάκος. Είναι σαν να αρχίζει να θυμάται. Γίνεται ξαφνικά νευρικός. Το Γεράκι όμως δεν τον άφινει.

—Είναι κι' άλλοι πολλοί σε τούτο το κάστρο; ρωτάει.

—Όχι. Δεν είναι. Άλλα δεν υπάρχει ανάγκη για πολλούς φρουρούς. Ο Μεγάλος έχει ρίξει στα υπόγεια πέντε τεράστιους πύθωνες που φυλάνε τη δόμβα καλύτερα από ένα σύνταγμα στρατιώτες. Μια μονάχα είσοδος ασφαλώς υπάρχει στο διαμέρισμα της δόμβας. Ένας ξένος που θα περιπλανηθί θά πέση σίγουρα στην τρυφερή όγκαλια των φιδιών και θά βρή αιώνια ανάπαυση στο στομάχι τους... Άλλά...

Απότομα ή φωνή του γίνεται σκληρή και τα μάτια του σκοτεινιάζουν. Το Γεράκι ξαφνιάζεται και τινάζεται προς τα πίσω. Μέσα σε μισό χι-

λιοςτό του δευτερολέπτου έχει αντιληφθή πως ή επίδρασι του «άλατος του αίθυλιου» έπαψε και πως ό άσπρομάλλης κακούργος έχει συνέλθει. Τόν βλέπει που σημαδεύει μ' ένα πιστόλι τό κουτί με τή δυναμίτιδα. Ή στιγμή είναι φοβερή.

—Δεν ξέρω τί μαγικά μου έκανες, Γεράκι, μουγγρίζει ό Φράνκη, και έμαθες όλα τά μυστικά μου. Μά αυτό δεν θα σε ώφελήση σε τίποτα. Θα τιναχτούμε μαζί στον άέρα!

Ο Νέος Ύπεράνθρωπος βρίσκεται κιόλας πλάι στον Τζίμ. Τόν άρπάζει και σ' ασάιτα περνάει μαζί του τήν πόρτα. Σάν βολίδα κατόπιν περνάει τή σκάλα, ταξιδεύοντας σ' σκοτεινά και φτάνει στην έξοδο. Τούτη ακριβώς τή στιγμή τό έδαφος αρχίζει νά τρέμη κι' ένας φοβερός ύποχθόνιος κρότος ακούγεται. Τό Γεράκι τινάξει τά πόδια και άπογειώνεται κατακόρυφα. Από ψηλά βλέπει τό παλιό κάστρο νά γίνεται σκόνη άνάμεσα σε καπνούς και σε φλόγες.

Ο Νέος Ύπεράνθρωπος γράφει με άνακούφιση τή λέξη «τέλος»

ΑΡΧΙΖΕΙ νά ξημερώνη. Τό Γεράκι άφησε σε μία συνοικία τής Νέας Ύόρκης τόν Τζίμ Γκάφα και τώρα μόνος ξαναγουρίζει. Ταξιδεύει ψηλά κι' ό ουρανός από τό μέρος τής ανατολής έχει πάρει ένα ρόδινο χρώμα. Στους δρόμους σιγά - σιγά αρχίζει ή

κίνησι. Νά τό από μακριά τό Έμποίαρ Σταίητ Μπίλντιγκ με τά 102 πατώματα που τεντώνει τήν κορυφή του μέσα σ'ά συννεφα και που σχεδίαζαν ν' ανατινάξουν ό Φράνκη και ή παρέα του. Εύτυχώς όμως όλα πήγαν καλά κι' ήμισοτελειωμένη δόμβα του ουρανίου είναι θαμμένη τώρα κάτω από τά έρείπια του παλιού κάστρου, μαζί με τούς όπαισίους πύθωνες, τόν άσπρομάλλη κακούργο και τούς συντρόφους του...

Ο Νέος Ύπεράνθρωπος όμως δεν έχει τελειώσει ακόμα. Μένει κάποιος. Αυτός που οι συμμορίτες ώνόμαζαν Μεγάλο. Ο Κουλοχέρης. Μ' αυτόν πρέπει νά συναντηθ'ή σήμερα σε μία μονομαχία μέχρι θανάτου τό Γεράκι για νά είναι σίγουρος πως ό φοβερός κίνδυνος, που κρέμεται πάνω από τά έφ'τά εκατομμύρια των κατοίκων τής Νέας Ύόρκης, πέρασε...

Ταξιδεύει λοιπόν προς τό μυστικό αεροδρόμιό του. Τρείς χιλιάδες μέτρα πέρα από τόν «πύργο» τής συμμορίας, κοντά σ'ά πολιά έγκαταλελειμμένα ανθρακωρυχεία. Εκεί του είπε ό Φράνκη πως βρίσκεται τό αεροδρόμιο. Από εκεί πρόκειται ν' άπογειωθ'ή για τήν Ουτάχη σήμερα τό πρωί ό άνθρωπος με τό ένα χέρι, που άποτελεί τόν εγκληματικό έγκέφαλο τής συμμορίας που σχεδίαζε νά ληστέψη τήν κρατική Τράπεζα, όδιαφορώντας για τίς χιλιάδες τά ανθρώπινα θύματα που

θά δημιουργούσε ή έκρηξι τής βόμβας.

Από μακρυνά τὸ βλέμμα τοῦ Γερακιοῦ διαγράφει μεγάλη τόξα καὶ ψάχνει τὸ ἔδαφος. Ἐχει ἀφήσει πίσω του τὸ γκρεμισμένο κάστρο καὶ προχωρεῖ πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἄλλοτε ἦταν τὰ ἀνθρωποκρυψτεία... Ναί! Δὲν τοῦ εἶπε ψέματα ὁ Φράνκεν. Τώρα μπορεῖ νὰ ξεχωρίσῃ καθαρὸ ἓνα μεγάλο γηπεδο. Αὐτὸ εἶναι τὸ μυσικὸ ἀεροδρόμιο. Νά καὶ τὸ ἀεροπλάνο. Βγαίνει ἀπὸ ἓνα ὑπόστεγο, που ὅπο μακρυνά φαίνεται σὰν ἓνα ἄθωο ὑποστατικὸ ἀγροικίας.

Τὸ ἀεροπλάνο κάνει μιὰ μικρὴ διαδρομὴ στὸ ἔδαφος καὶ ἀπογειώνεται. Οἱ χαλύβδινες φτερούγες του ἀστράφτουν καθὼς οντανακλουν ὑπάνω τους οἱ πρῶτες ἀκτίνες τοῦ πρωϊνοῦ ἡλίου. Ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος ἐτοιμάζεται νὰ δάσῃ κεραυνοβόλα. Ἀφίνει τὸ ἀεροπλάνο ν' ἀπομακρυνθῇ λίγο κι' ἀπὸ τὸ ὕψος ποὺ βρίσκεται κάνει μιὰ θεαματικὴ βουτιά. Ἡ κόκκινη μπέρτα του μὲ τὰ μαλαματένια κρόσσια ἀνεμίζει σὰν φλόγα, καθὼς τὸ Γεράκι κατευθύνεται σὰν βολίδα πρὸς τὸ στόχο του. Ἐνα λεπτὸ ἀργότερα, ἔχει γατζωθῇ κιάλας στὸ ἓνα φτερό του. Ἀπὸ ἐδῶ ρίχνει μιὰ ματιὰ στὸ ἔσωτερικὸ του. Στὴ θέσι τοῦ πιλότου κάθεται ἓνας ἄνθρωπος μὲ σκούρο πρόσωπο καὶ πυκνὰ φρύδια.

—Ὁ Χὰν Σίγκλετον!, ξε-

φωνίζει μὲ ἐκπληξι. Ὁ κολλοχέρης Σίγκλετον τοῦ καταζητεῖται ἀπὸ τὴν Ἐφ - Μπί - "Αἱ! Ὁ πιὸ αἰμοβόρος φονιάς!

Ἐχει ἀναγνωρίσει τὸν κακοῦργο ποὺ διευθύνει τὴ συμμορία τοῦ οὐρανίου. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνο φαίνεται πὼς εἶδαν καὶ ἀνεγνώρισαν τὸ Γεράκι. Γιατὶ τὸ σκάφος μ' ἓναν ἀπότομο χειρισμὸ τοῦ πιλότου παίρνει μιὰ ξαφνικὴ κλίσι καὶ τὸ φτερό, ὅπου εἶναι σκαρφωμένος ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος ἔρχεται κάθετα πρὸς τὸ ἔδαφος. Χάνει τὴν ισορροπία του, τινάζεται πλάγια καὶ ἀρχίζει νὰ πέφτῃ. Τὴν ἴδια στιγμὴ τὸ ἀεροπλάνο πραγματοποιοῖ ἓνα λοῦπιγκ καὶ ἔρχεται καταπάνω του. Ἀπὸ τὴν δυὸ πλευρὰς τὰ δυὸ πολυβόλα στέλνουν πρὸς τὸ μέρος του βροχὴ ἀπὸ σφαίρες.

Εἶναι πραγματικὰ κρίσιμη ἡ θέσι τοῦ θρυλικοῦ Γερακιοῦ, γιατί τὸ ἀπότομο τίνγμα δὲν τοῦ ἔχει ἐπιτρέψει ἀκόμα νὰ βρῇ τὴν ὀρθὴ γραμμὴ πλεύσεως στὸν ἀέρα κι' ἔχει πέσει σὲ μιὰ φοβερὴ περιδίνηση. Στριφογυρίζει καὶ πέφτει. Οἱ σφαίρες βέβαια δὲν τὸν ἐνοχλοῦν. Ὁ ἀόρατος θώρακας τὸν προστατεύει. Ἀλλὰ ἡ ἔλικα τοῦ βαλύβδινου πουλιοῦ τὸν προσεγγίζει ἐπικίνδυνα καὶ κανεὶς δὲ μπορεῖ νὰ ξέρῃ τί μπορεῖ νὰ συμβῇ, ἂν μπερδευτῇ στὰ φτερά της ποὺ κάνουν πέντε χιλιάδες στροφές στὸ λεπτό.

Μέσα από τὸ διαφανές κου-
βούκλιο τοῦ πιλότου βλέπει
τὸν Σίγκλετον νὰ χαμογελάει
θριαμβευτικά...

Θ' ἀφήση λοιπὸν νὰ τὸν
κομματίσῃ ἡ ἔλικα; "Οχι,
αὐτὸ δὲ μπορεῖ νὰ γίνη. Τεν-
τώνει τὰ μπράτσα του καὶ τι-
νάζει τὰ πόδια. Ξαναβρίσκει
τὴν ἰσορροπία του καὶ βου-
ταί περνώντας ζυστὰ κάτω
ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνο. Τὸ χαλύ-
βδινο σκάφος, ποῦ ἔχει πε-
ράσει λίγα χιλιοστὰ πάνω
ἀπ' τὸ κεφάλι του, κάνει μιὰν
ἀπότομη στροφή. Κερδίζει ὕ-
ψος καὶ ἔρχεται πρὸς τὸ μέ-
ρος του. Τώρα ὅμως τὸ Γε-
ράκι ἔχει ξαναβρῇ τὴ φόρμα
του. Μ' ἓναν ἐπίδεξιό ἐλιγ-
μὸ ξεφεύγει τὴν ἔλικα καὶ
ναντιώνεται ἀπάνω του. Σέρ-
νεται μὲ τὴν κοιλιά πρὸς τὸ
μέρος τοῦ πιλότου. Σηκώνει
τὴν ἀκατανίκητη γροθιά του
καὶ τὴν κατεβάζει μὲ δύναμι
ἀπάνω στὴν διαφανή πλαστι-
κὴ ὕλη τοῦ διαμερίσματος
τοῦ πηδαλίου. Τὸ κουβούκλιο
κουρελιάζεται κι' ὁ ὀρμητι-
κὸς ἀέρας ποῦ μπαίνει μέσα
μὲ ταχύτητα κεραυνοῦ, ἀνα-
τρέπει τὸν Σίγκλετον ποῦ δι-
ευθύνει. Τὸ ἀεροπλάνο χάνει
τὴν εὐστάθειά του καὶ ἀρχί-
ζει νὰ παίρνῃ τοῦμπες καὶ νὰ
κατρακυλάῃ πρὸς τὸ ἔδαφος.
Μία γλώσσα φωτιάς θγαίνει
ἀπὸ τὴν ἀποθήκη βενζίνης
του...

Τὸ Γεράκι ξεγαντζώνεται
καὶ τινάζεται πλάγια. Τὸ
σκάφος τοῦ Σίγκλετον εἶναι
τώρα τυλιγμένο πιά στὶς φλό-
γες καὶ δὲ μπορεῖ κανεὶς νὰ

τὸ σώσῃ. "Υστερα ἀπὸ λίγο
θὰ γίνῃ συντρίμμια στὸ ἔδα-
φος καὶ τίποτα δὲ θὰ μείνῃ
ἀπ' αὐτὸ καὶ τοὺς ἐπιβάτες
του...

Ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος
χαμογελάει.

—'Επὶ τέλους!, λέει. Τώ-
ρα μπορῶ νὰ γράψω τὸ ἄρ-
θρο μου...

Καὶ μὲ γοργὲς κινήσεις ἀρ-
χίζει νὰ ταξιδεύῃ πρὸς τὴ
Νέα Ὑόρκη.

* * *

Σ ΤΙΣ 8 τὸ ἴδιο πρωῒ, ὁ
Μάκ Ντάνυ τηλεφωνεῖ ἀ-
πὸ τὸ σπίτι του στὸν φίλο
του, τὸν Τζαίμς Στούαρτ,
τὸν ἀστυνομικὸ ἐπιθεωρητὴ
τῆς μουσικῆς ἀστυνομίας.

—'Ακου, Τζαίμς, τοῦ λέ-
ει. Στείλε μερικοὺς δοκιμα-
σμένους ἄντρες σου μὲ ἀερο-
πλάνο στὴν Οὐτάχη. Κοντὰ
στὸ χωριὸ Κάναμπ, ὑπάρχουν
κοιτάσματα οὐρανίου ποῦ
πρσπαθοῦν νὰ τὸ ἐμπορευ-
θοῦν μερικοὶ ἐγκληματίες.
Νομίζω πὼς καλύτερα θὰ εἶ-
ναι στὰ χέρια τοῦ Κράτους.
'Ας πάρουν καὶ μερικά πολυ-
βόλα μαζί τους, γιατί ὅπως
μαθαίνω, οἱ λεβέντες εἶναι
πολὺ ζόρικοι...

—Ποῦ τὰ ξέρεις ἐσὺ αὐτά,
ρωτᾷ νευριασμένος ὁ Σταύ-
αρτ ποῦ τὸν ζύπνησαν τόσο
πρωῒ. Ποι

του «Νταίηλν Χέραλντ». Γειά σου...

—Γιὰ στάσου, Μάκ!, λέει ὁ ἐπιθεωρητής. Γιὰ στάσου! Ἔχω μιὰ μικρὴ ἀπορία.

—Σὲ ἀκούω, Τζαίημς.

—Γιατί τὸ Γεράκι ἔχει τόση συμπάθεια σὲ σένα καὶ διηγείται τὰ κατορθώματά του μόνο σὲ σένα; Τί ἐμποδίζει τὸν Νέο Ὑπεράνθρωπο ν'ἀρθῇ νὰ τὰ πῇ ὁ ἴδιος σὲ μᾶς;

—Αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ τὸ ξέρω, Τζαίημς, ἀπαντᾷ ὁ νεαρὸς δημοσιογράφος χαμογελώντας πονηρά. Τὴν ἐπόμενη φορὰ πού θὰ τὸν δῶ, θὰ τὸν ρωτήσω.

—Καὶ κάτι ἄλλο, ἐπιμένει ὁ ἐπιθεωρητής. Μήπως βλέπεις τὸ Γεράκι κυττάζοντας ἀπλῶς μέσα σ' ἓνα...καθρέφτη;

Ὁ Μάκ ζαρώνει τὰ φρύδια του. Μάντεψε λοιπὸν ὁ φίλος του ἐπιθεωρητής τὸ μυστικὸ του; Ἀνακάλυψε τὸ τρομερὸ μυστικὸ τοῦ Νέου Ὑπεράνθρωπου;

Βάζει τὰ γέλια.

—Χά, χά, χά! Εἶσαι πολὺ ἀστείος σήμερα, Τζαίημς! Μήπως κατὰ τύχην χτὲς τὴ νύχτα διάβασες κανένα ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα τῆς κακίας ὥρας; Χά, χά, χά! Τί γέλια πού ἔχει νὰ κάνῃ τὸ Γεράκι ὅταν τοῦ τὸ πῶ!

Ἀφίνει τὸ ἀκουστικὸ καὶ κάθετα στὸ γραφεῖο του. Ἀρχίζει νὰ γράφῃ βιαστικά. Ὑστερα ἀπὸ τρεῖς ὥρες, ὅλος ὁ κόσμος θὰ ἔχῃ πληροφορηθῇ ἀπὸ τὴν ἐκτακτὴ ἐκδοσὶ τῆς ἐφημερίδας, ὅπου ἐργάζεται, τὸ φοβερὸ μυστικὸ πού θὰ μετέβαλλε σὲ ἐρείπια τὴν καρδιά τῆς Νέας Ὑόρκης.

—Γράψε καὶ γιὰ μένα καμμιὰ κουβέντα, κυριε Μάκ, λέει ὁ Τζίμ Γκάφας πού κάθετα ἀπέναντί του καί...ἀδειάζει μιὰ πιατέλα μαρμελάδα πού βρῆκε πρόχειρη στὴν κουζίνα. Κάτι ἔκανα κι' ἐγώ! Γράψε καμμιὰ κουβέντα γιὰ τὸν Τζίμ, τὸν φίλο σου!

Ὁ Μάκ Ντάνν χαμογελάει. —Τί νὰ γράψω, Τζίμ; ρωτάει.

—Γράψε: «Καὶ τότε, καθὼς ὁ Φράνκη τραβάει τὸ αὐτόματό του, ὁ ἥρωϊκὸς Τζίμ Γκάφας ὀρμάει ἐναντίον του! Μιὰ γροθιά καὶ τὸ αὐτόματο συντρίβεται! Δεύτερη γροθιά καὶ τὸ κεφάλι τοῦ Φράνκη ξεβιδώνεται ἀπὸ τὸ λαιμό του! Τρίτη γροθιά καί...»

—Πιὸ σιγά, Τζίμ!, τὸν διακόπτει ὁ Μάκ. Ἀρχισα νὰ σὲ φοβάμαι κι' ἐγώ!

Ὁ ἀραπάκος παίρνει ὕφος δεκαπέντε πρωτοπυγμάχων.

—Μὴ φοβάσαι, κυριε Μάκ!, λέει. Δὲ συνηθίζω νὰ χτυπῶ τούς...ἀδυνάτους!

Τ Ε Λ Ο Σ

Συγγραφεὺς: Π. ΠΕΤΡΙΤΗΣ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσί

Στὸ ἐπόμενο τεύχος, τὸ 8, ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν
ἐρχόμενη ἐβδομάδα μὲ τὸν τίτλο:

Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

τὸ Γεράκι συνεχίζει τὴν ἡρώικη δράσι του ἐναντίον
τῶν ἐχθρῶν τῆς κοινωνίας καὶ τῆς ἀνθρωπότητος.
Στὸ ἴδιο τεύχος κάνει τὴν ἐμφάνισί του ἓνας νέος
ἥρως, ἡ Ἑλληνοαμερικανίδα φοιτήτρια Ἑλένη, ποὺ
βοηθεῖ τὸν Μάκ Ντάνυ στὴν ἀποστολή του.

Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

Πρόκειται γιὰ τὸ καλύτερο τεύχος τοῦ «Γερα-
κιού», μὲ τὸ ὁποῖο ἀρχίζει μιὰ νέα περίοδος, ποὺ
θὰ γοητεύσῃ ἀκόμα καὶ τοὺς πιὸ δύσκολους ἀνα-
γνώστες!

ΓΕΡΑΚΙ ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΒΙΒΛΙΑ ΗΡΩ- ΪΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

Γραφεία: 'Οδός Λέκκα 22 ♦ 'Αριθ. 7 ♦ Τιμή δραχ. 2

Οικονομικός Δ)ντής: Γεώρ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Στ. 'Ανεμοδουράς, 'Αριστέι-
δου 174. Προϊστ. Τυπ.: Α. Χατζηβασιλείου, 'Αραζόνων 25

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

- 1) Τὸ Παιδί τοῦ Μυστηρίου
- 2) Τὸ Γεράκι συντρίβει
- 3) Τὸ 'Ιπτάμενο Παιδί
- 4) Τιτανομαχία

- 5) 'Ο Ποσάτης τοῦ Κόσμου
- 6) Τὸ Μαύρο καὶ τὸ 'Ασπρο
Γεράκι
- 7) Τὸ Φοβερὸ Μυστικὸ

Στὸ Τεύχος 10

ποῦ θὰ κυκλοφορήσῃ σὲ δύο ἑβδομάδες, ὅταν πιά
θὰ ἔχουν τελειώσει οἱ διαγωνισμοί, θὰ γίνῃ μιὰ

ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Περιμένετε τὸ Τεύχος 10, ποῦ θὰ σᾶς δώσῃ μιὰ
εὐχάριστη ἐκπληξί!

